REVISTA

Suflet de femeie

www.sufletdefemeie.ro

NR. 20

NU CREAȚIA, CI CREATORUL

FEMEIA CREȘTINĂ LA LOCUL DE MUNCĂ

DEPRESIA, DUREREA SUFLETULUI

Cuvinte de încurajare

O PROMISIUNE, UN DAR DIVIN

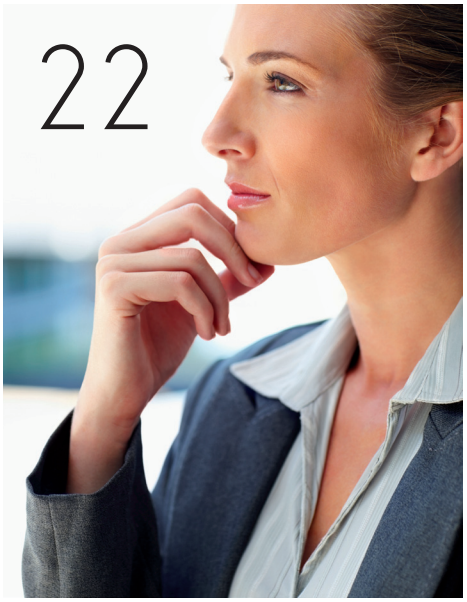

06 O PROMISIUNE, UN DAR DIVIN
Melania Berghianu

08 VARA, EXAMENE ȘI TOT FELUL DE AMINTIRI
Elena Pistol

11 O DIMINEAȚĂ ÎN APUSENI
Cristina Olariu

12 MULȚUMESC
Aurica Laurențiu

14 ACTIVITĂȚI DE VARĂ
Fundația Peniel

15 CONFERINȚĂ PENTRU FEMEI, MAMAIA

16 PSALM
Andrada Iştoc

17 CUVINTE DE ÎNCURAJARE
Camelia Mărginean

18 PSALM PENTRU DOMNUL MEU
Paula Dejeu

19 CÂND VIAȚA PARE CUMPLITA
Aurica Laurențiu

20 NU CREAȚIA, CI CREATORUL
Emma Domuta

21 MĂRTURIE
Mârza Lacrima Debora

22 FEMEIA CREȘTINĂ LA LOCUL DE MUNCĂ
Anca Mrazic

24 POVESTEA BORCANULUI DE MAZĂRE
Autor Anonim

26 FLORILE AU NEVOIE ȘI DE RĂCOAREA NOPȚII
Florentina Corlan

27 CĂSUȚA „SUFLET DE FEMEIE" - UGANDA
Aurica Laurențiu

28 AM AVUT FAŢA SCHIMONOSITĂ
Cristina Tudose Chelariu

30 RUGĂCIUNE PENTRU ROMÂNIA / NEPAL
Ruxandra Petrina

32 DOCUMENTAR DESPRE AVORT
Ioan Ciobota

35 POVESTEA PUTERII FEMEILOR

36 DEPRESIA
Ioan Ciobota

39 FUNDAȚIA MATER

40 IN BUCĂTĂRIE
Delia Blidar

41 DE CITIT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:

Rodica Baciu
Biserica “Betania”, Târgu Mureş
Mia Pop
Biserica “Noul Legământ”, Târgu Mureş
Lidia Aldea
Biserica “Bethel”, Târgu Mureş
Violeta Molonfălean
Biserica “Harvest Metanoia”, Târgu Mureş
Adriana Someşan
Biserica “Bethel”, Târgu Mureş

CORECTURĂ GRAMATICALĂ:

Luciana Sand
Mariana Parapiru - Biserica Creștină ”Emanuel”, Galați

DESIGN:

Vasile Treabă
Ruxandra Petrina

Scrisoare de mulțumire pentru sponsori

„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. (Efeseni 2 : 10)

Dragele noastre,

Venim spre Dumneavoastră cu recunoștință și mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate, am putut astfel sluji și lăuda un Dumnezeu glorios.

Revista ” Suflet de femeie „ nu ar fi ajuns la numărul 20, fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

Asemenea mădularelor care alcătuiesc un singur trup în Cristos, noi, toate cititoare și autoare ale revistei ”Suflet de Femeie”, prin dragostea și dăruirea noastră, am devenit, fiecare în parte, mădulare unele pentru celelalte.

Slujba la care Dumnezeu ne-a chemat nu este una ușoară, așa cum însuși rolul de a fi femeie nu este unul neînsemnat, însă El ne-a oferit puterea, uneltele și resursele necesare pentru a ne face demne de cele ce ni s-au încredințat. Nimic nu putem face singure, doar din EL, prin El și pentru EL sunt toate lucrurile, iar răsplata noastră este mare.

Vedem prin această revistă atât de multe vieți schimbate, caractere prelucrate, inimi îmblânzite, minți reînnoite, încât, cu tărie, putem spune: ”Slavă LUI pentru toate darurile pe care le-a pus în noi, femeile implicate în această lucrare!” Suntem printre cele alese să împărtășească din ceea ce Dumnezeu a pus în ele, pentru mântuirea și binecuvântarea celor ce încă nu L-au cunoscut. Atât de mare e Lucrarea mâinilor Lui, prin credința noastră!

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale ”să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6 : 6 – 10), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”- 2 Corinteni 9:7.

Așadar, dragele noastre surori și prietene să continuăm să aducem vești bune femeilor de toate vârstele, din toate mediile și mai ales să-L facem pe EL cunoscut tuturor popoarelor.

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea ”Suflet de femeie”, atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

MATER
Cont bancar: Banca Românească
RO21BRMA0330033872400000
Tel.: 0265-250540
www.mater.ro

Domnul să vă binecuvânteze!

Vești bune de Rusalii

Iată că au venit Rusaliile, sărbătoarea Cincizecimii sau a primelor roade.

Prima dată această sărbătoare a fost prăznuită de evrei, la porunca Lui Dumnezeu, data stabilită fiind în sezonul celor dintâi roade ale campului. Cam așa se întâmplă și la noi, primele roade au apărut, spice de grâu, care promit că va veni o recoltă bogată și în acest an.

Mai târziu, la Cincizecime, urmașii Domnului Isus au avut o experiență inedită. În urma rugăciunii, au primit darul Sfântului Duh, care le deschidea ușa spre a intra în prezenta Lui Dumnezeu, iar cerul cobora în inima lor. Minunat e că lucrul acesta se întâmpla tot la vremea primelor roade ale câmpului, dorind parcă să accentueze scopul primirii acestui dar și anume a-l face pe creștin să producă roadele Duhului Sfânt, care sunt prezentate în Galateni 5:22-23: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.

Vestea bună, e ca în ciuda vremurilor presărate de tulburare și neliniște, de stres și îngrijorare, NOI putem avea o recoltă bogată de pace, bucurie, bunătate și astfel putem fi deasupra "buruienilor" nefolositoare, o reală resursă și binecuvântare pentru societate.

Un alt aspect legat de prezența Duhului Sfânt în viața noastră e că acest dar s-a primit în urma promisiunii Mântuitorului, care a spus "n-am să vă las orfani" (Ev.D.Ioan 14:16-18) și împlinindu-se această promisiune, NICIUNUL dintre cei ce primesc darul Sfântului Duh nu mai are vreodata, motiv de disperare. Desigur sunt momente grele, ne pierdem părinții, ne părăsesc prietenii, putem avea părinți fizici, dar neputincioși sau departe de noi și nu ne mai pot alina suferințele, nu ne mai pot ridica poverile, dar este prezent EL Mângâietorul. Acest Mângâietor nevăzut, ne îmbrățișează atunci când simțim că durerea ne sfâșie inima, ne face dreptate atunci când suntem nedreptățiți, ne dă sfaturile cele mai înțelepte și ne șoptește cuvintele cele mai bogate în încurajări.

Anul acesta, odată cu sărbătoarea Rusaliilor, am sărbătorit și Ziua Internațională a Copilului. Aparent nu are nicio legătură o sărbătoare cu cealaltă, dar dacă ne gândim la promisiunea: "nu vă voi lăsa orfani", înțelegem că pentru "copilul din noi" orice vârstă ar avea acesta, s-a trimis din cer un cadou minunat. Totodată putem reține, noi care suntem deja părinți, că pe măsură ce suntem mai plini de Duhul Sfânt, ne vom face mai bine datoria față de copiii noștri, adică îi vom iubi necondiționat și vom fi un model de urmat.

Ne bucurăm că toate aceste vești bune sunt valabile și pentru noi!

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Rodica Baciu
Biserica „Betania"
Tg. Mureș

O PROMISIUNE, UN DAR DIVIN

Cât e de minunat să Îl experimentăm pe Dumnezeu în închinare, în rugăciune, în laudă, în cântec. Ceea ce trăim în prezența Lui nu se compară cu nimic pământesc, ci e pur și simplu… divin.

Un asemenea crâmpei de rai s-a concretizat într-o promisiune din partea lui Dumnezeu pentru mine și familia mea. Astfel, în primăvara anului trecut, la o seară de închinare, L-am simțit pe Dumnezeu într-un mod unic. Prezența Sa fizică m-a copleșit. Era atât de real încât mi-am dorit mai mult de la El și i-am cerut un cadou – orice dorea El, doar să știu că L-am primit de la El! În bunătate Sa, Domnul nu a întârziat în a-mi răspunde chiar atunci și mi-a zis: "Un copil!". Uimită, L-am întrebat pe Dumnezeu:" dar Doamne, eu nu am cerut un cadou specific, însă ar fi minunat să primesc acest dar de la Tine!". Seara aceea a fost deosebită, primisem o promisiune din partea lui Dumnezeu, iar apoi primisem și binecuvântarea pântecelui meu în rugăciune, prin misionarii invitați la acea seara de închinare. "Terenul" fusese pregătit pentru cadoul care urma să vină. La câteva săptămâni aflam că trupul meu primise și fizic binecuvântarea promisă – un copilaș, un plod fără chip se țesea în pântecele meu. MINUNEA lua ființă! Cât de extraordinar poate fi Dumnezeu!

Așa a început călătoria în care nu am fost feriți nici de momente de deznădejde. La primul control medical ni s-a spus că e posibil ca sarcina să se fi oprit din evoluție însă ceea ce ne-a ținut puternici pe mine și pe soțul meu, a fost făgăduința lui Dumnezeu. Știam că Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunilor sale și El dă daruri bune copiilor Săi. Nu grație bunătății noastre, ci datorită Harului său nemărginit de mare! Supoziția doctorului s-a dovedit a fi eronată, lucru care a întărit și mai mult credința noastră în Tatăl ceresc.

Chipul și trupul copilașului nostru se contura, așa că avea nevoie și de un

"Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui."

2 Petru 3:9a

nume! Alegerea lui a fost o adevărată provocare… Nu rezonam cu absolut nici un nume. Însă în ziua în care aflasem că vom avea un băiețel, am asaltat liste lungi cu posibile variante. Ne doream ca fiul nostru să poarte un nume cu o însemnătate specială și ne-am rugat ca Domnul să ne vorbească. Nu voiam să ne pripim în a face o alegere, așteptam ca susurul blând să ne ghideze. Așa că, în aceeași zi, atât Paul, soțul meu, cât și eu, am fost de-a dreptul încântați de numele "Matthias", care provine din cuvântul evreiesc mattityahu, însemnând „dar divin". Doar după ce am hotărât că acesta va rămâne numele fiului nostru, am corelat însemnătatea lui cu promisiunea lui Dumnezeu pentru noi, un copil – un dar divin!

Totul se împletea într-o minunată poveste...o poveste scrisă de Dumnezeu, care de abia începuse. Minunea a continuat, pentru că la exact 9 luni de la întâlnirea mea specială cu Domnul, s-a născut Matthias – o imensă bucurie și binecuvântare pentru familia noastră! Un copilaș făgăduit de Dumnezeu – o promisiune împlinită!

Prin Matthias înțeleg acum mai deslușit inima de părinte a lui Dumnezeu, dragostea Sa jertfitoare care n-a cruțat nici măcar pe Fiul Său, pentru ca eu să am viață și să mă pot bucura de eliberarea de păcat, de pace, de făgăduințele Sale care întotdeauna se vor împlini.

Cadoul lui Dumnezeu mi-a schimbat și statutul…am devenit mamă – o mamă iubită de copilașul meu, de soț, de Domnul meu! Însă mai presus decât a fi mamă, îmi doresc să fiu mereu o mărturie vie a faptului că Dumnezeu e viu și că minunile Sale sunt reale și astăzi!

Cum să nu slujesc unui Dumnezeu atât de minunat, care mi-a arătat Fața Sa și mi-a făcut atât de mult bine? Cum să nu vorbesc despre minunile Sale? Cum să nu îl laud cu toată ființa mea? Cum să nu mă bucur în El?

Dumnezeu ne iubește pe noi, copiii Săi, mai mult decât ne-am putea imagina vreodata, iar ceea ce El promite, nu va rămâne nicicând neîmplinit. Dragostea Lui, Iertarea Sa, Ajutorul Său în nevoi, Pacea și Viața veșnică sunt doar o parte din ceea ce El ne promite – aleg eu să mă încred în făgăduințele Sale?

Melania Berghianu,
Biserica „Betania",
Tg. Mureș

Cine nu are bătrâni să și-i cumpere"

PROVERB POPULAR

Era în vara lui 2012, când terminasem cu BAC-ul și începuse cealaltă criză a timpului: admiterea la facultate. Era o vară caldă, și afară nu era decât plăcut, moleșitor, un bine molipsitor. Vacanța își deschisese larg brațele și copiii săriră în ele cu o vădită bucurie, râsete, plimbări și voie bună. Iar eu, îmi înfundasem capul în cărți și nu-mi găseam nicidecum locul. Medicină alesesem să fac, iar acum îmi jucau rândurile în fața ochilor, și asta era un indiciu sigur pentru încă un pahar de limonadă...

Sună telefonul. În ultimile zile îi repezisem pe toti că: "am de învățat!", și nu mă încânta gândul că-i voi aplica și acestui apel același tratament.

-"Buna dimineata, Chișinău!" Sora mea mai mare părea să fie cea mai grăbită din lume, (eram în Oradea, însă omitea intenționat cuvântul, ca să-mi stârnească dorul de casă).

-"Haaai, când vii acasă? Trebuie să știi că bunelu' sună și ne așteaptă să venim!". I-am explicat cu o voce lugubră că am examen la sfârșitul lui iulie, să plece și fără mine...

Și au plecat și eu la examen, cu pachetul de emoții în stomac și o inimă plină de rugăciuni și cereri. Nu mi-am putut explica, după ziua examenului, de unde avusesem credința aceea nestăvilită că voi fi admisă și că acolo mi-e locul. Eram o absolventă ca toți ceilalți, nesigură și în căutare de drumuri. Însă acum, pot spune din nou că Isus e cel care zilnic ne modelează inima să fie cât mai asemănătoare cu a Sa. Azi 1 cm, mâine 2, dar procesul e în desfășurare. Dar asta e o altă istorie.

Plecam în sfârșit spre casă. Privind prin geamul autocarului, în autogara insorită din Oradea, mă teleportasem deja, cu gândul, acasă. Acel drum lung și familiar părea deja parcurs, și bucuria revenirii se instalase. Ah, cât prețuiam sentimentul acela! Ca o ploaie de vară într-o zi de arșiță…

Acasă, o liniște lungă, o pace prea plină. Nu se mișca nimic, totul curat și înghițit de umbra amiezii, doar gândurile alergau în capul meu: e chiar vacanță, ce e de făcut? Acum incotro? Iar mă suna surioara și mă întreaba când vin. De data asta, spre Cernăuți, vorba ei, „Bucovina codrilor veșnici". "Încă un drum, ce poate fi mai ușor?", îmi zic, și a doua zi, cu valiza puțin mai mică, mă îndreptam spre Cernăuți. Venise un verișor primar din Rusia cu familia și insista să mă vadă. "Așa e, cu studenta rătăcită, toți îi plâng de milă și o cheamă acasă. Zici că mi-am luat lumea în cap și am plecat! Oh, iubirea asta strivitoare a celor dragi, cum mă strânge ca un clește când eu mi-aș întinde aripile și aș zbura! Dar să zbori doar de dragul plutirii, când nu te-ai asigurat că ai o țintă?...Totuși, e vară și se iartă."

Învățam să mă bucur de mine, de timpul liber și de vacanța la care tânjisem atât.

"Lung mai poate fi drumul ăsta...la fel de pietros și prăfuit!", răsuflam eu din greu, cu bagajul după mine. "Rău obicei, văicăreala asta! Am să mă scap și de ea!". Și tot la Domnul alergam cu gândul, când nu mă regăseam pe mine însămi, istovită de atâtea drumuri.

Mai erau vreo cinșpe case: verde, doctorul Nicolae, mătușa Maria...gardul și poarta maro... și da, casa bunicilor! Lupu' nu lătrase, avea și el o zi liberă; privea doar cu ochii săi albaștri, mișcând ușor botul pe lăbuțe, cu un mârâit de "haide, treci și lasă-mă să mă prefac că păzesc în continuare drumul. Of, oamenii ăștia, ce greu își târăsc inima după ei, câteodată..."

Nu ieșea nimeni în prag, că doar Lupu' nu mă anunțase. Abia când au sunat pietricelele sub roțile bagajului, apăru și tanti Natalita în prag: "- Oho, cine a venit la noooi!" După colț apăru și tanti Magda, voioasă, cu aromă de bucătărie câștigând spațiu și mă pupă apăsat pe obraji. Eram acasă! Când se termina un drum și îmi desfăceam bagajul, eram acasă. Când nu trebuia să mă trezesc cu alarma, eram în vacanță. Când aerul părea prea curat și înțepător, aducând pădurea de pini sub poartă, eram la bunici, în Crasna. Și totuși, unde era bunicul? Știam bine drumul spre camera lui; m-am apropiat convinsă că am să-l văd citind din Biblia lui mare, învelită în coperți de ciocolată străveche. Însă nu fredona obișnuitul ecou al aparatului său vechi de radio. Era liniște, bunicul dormea. Sau cel puțin așa crezusem! În trei secunde a sărit pe marginea patului, iar mătusa deja se auzea: "Hai, tată, că a venit Ilenuța! Întâlnește-ți nepoata cum se cade!" Zâmbind până la urechi i-am sărit în brațe. Oh, acel miros al copilăriei, de nuci și mere uscate!

"- Bunicule, tot mai ții ciuperci lângă pat? " Cred că așa simțea pădurea mai aproape, căci de vreo trei ani nu mai era în stare să urce drumul până la deal. Oricum, îmi împrumutase, fără să vrea, obiceiul de a sta în mijlocul ogrăzii, opintită într-un nuc vechi, măsurând hudită în lung și-n lat, urmărind linia de case ce șerpuia anevoios și dispărea la cotul uliței. Orizontul era în zig-zag, vârfurile brazilor conturându-se răzlețe spre Est.

"- Hai, povestește-mi cum ai ajuns, romăncuța noastră?". Bunicul își aranja hainele precum un tânăr îndrăgostit. Așa făcea când era tare bucuros. Era fericit să ne știe lângă el, în siguranță. Mă ținu strâns, cu mâna cuprinzându-mă puternic, dar privind drept înainte. Așa o ținea și pe bunica, mică, cu ochi blânzi și calzi ca aluna, îmbrobodită cu o basma albă, se potrivea bunicului ca o mănușă, în brațele lui puternice. Stăteam ca și ea în vara aceea, ultima, când îi împodobisem cu toții pe bunici și îi înfipsem în două scaune în grădina, de ziceai că-s două flori, veșnic înflorite. Roiam toți în jurul lor, nepoți și copii, și le făceam poze. Zâmbeau și cu ochii și cu sufletul, ținându-se inocent de mână, cea a bunicii dispărând într-a bunicului. Îmi aduc și acum aminte cum, după acea vară în

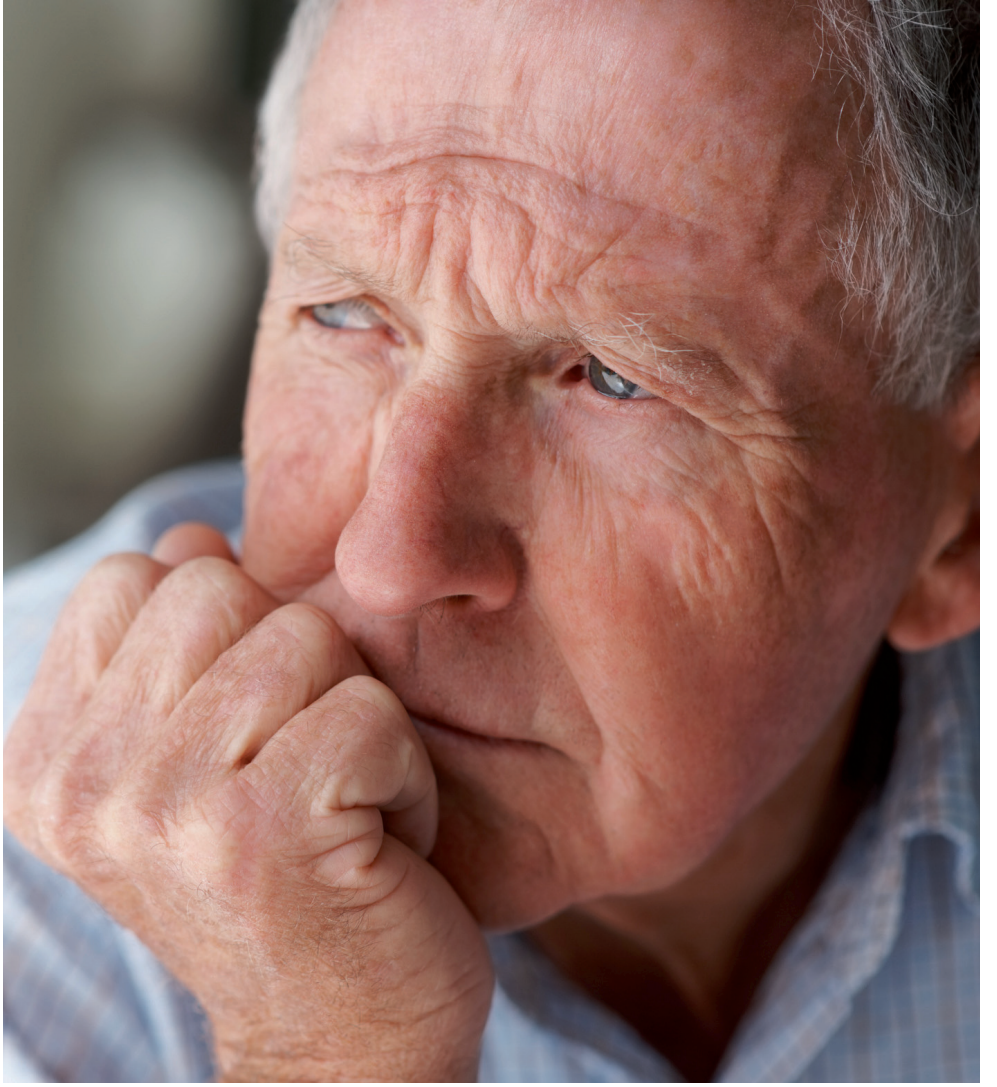

care oprisem timpul în loc-căci asta e minunea pe care am fost în stare să o realizăm cu aparatul foto-împlineam șase ani pe 15 februarie și plângeam, pentru că murise bunica. Plângea mama la telefon când a primit vestea, nu spusese de ce, dar plângeam cu ea. Inima știa deja ce nu se rostise, că așa suntem femeile în viață, iubim mai întâi cu inima și-i legăm pe toți de ea, iar când plecăm pe rând, lăsam în urmă alte femei care știu să iubească și mai tare. Copilă fiind, mă treceau fiori la gândul de a privi în-deaproape un om mort; pe bunica însă o priveam cu o drăgălășenie tulburătoare, și îi ștergeam încet cu mâna fulgii ce îi cădeau pe față. Era prea senină fața ei, prea rece și fără de griji, și mă luptam cu gândul morții iminente, cerând-o cu disperare pe bunica înapoi. Cerul cernea fulgi mari de nea...erau perfecți și nu reușeam să le admir frumusețea că și dispăreau topindu-se fulgerător.

Bunicul privea și acum țintă, clipind regulat, parcă petrecând cu ochii minții fotografiile cu bunica. Așa fusese ea, o femeie frumoasă și impunătoare, iar bunicul o venera în amintiri.

Nu știu câte minute trecuseră. Stând lângă bunicul, timpul se oprea în loc, se învârtea răscolind în mine până în adâncurile ființei. Începu deodată să povestească, rar, articulând pe îndelete cuvinte divine. Așa face bunicul mereu: meditează, gândește, zâmbește suav, și dintr-odată își revărsa parcă inima, de zici că se rup talazurile cerurilor. Vorbea calm, tușind uneori sec, cu mâna dusă la piept, după care râdea și îmi "număra coastele", vorba lui, cu degete groase, bătătorite. Continua apoi în tandem cu râsetul meu lipsit de griji, țintuind la răstimpuri, aerul, cu degetul arătător, apăsând vorbele adânc spre inima mea. Îi simțeam vocea vibrând în piept, și tresăream ca petalele sub picurii de rouă la vorbele lui. Nu am știut aproape niciodată de unde vin vorbele acelea, dar cobora cerul peste mine și părea atât de aproape că îl puteam atinge cu mâna. Bunicul părea să trăiască într-un cer numai al lui, și nu sunt sigură că era conștient de efectul pe care-l avea asupra mea. Mă trăgea într-acolo, și am rămas peste ani suspendată de el, iar acum când scriu, la ani distanță, mă apasă dorul și mă trage aceeași funie spre cer.

"Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii", (Proverbe 16:31).

Până să ajungem la cerul slăvit, aștept cu nerăbdare încă o întrevedere cu el. Timpul pare să se scurgă nemilos, iar eu sunt tot îngropată în cărțile mele. Ceea ce m-a lăsat bunicul să iau la despărțire, de fiecare dată, a fost un buchet de cuvinte de preț, sau mai degrabă fără de preț, căci ele rămân scrise pe tăblița inimii, iar binecuvântarea cu care au fost rostite mă însoțește ca o cunună.

Înconjurați-vă de bătrâni. Iubiți-i și furați-le timpul! Nu evitați o plimbare cu ei, cu cei înțelepți, cu cei în a căror ochi strălucește Cristos. **"Perii albi sunt o cunună de cinste, iar ea se găsește pe calea neprihănirii"**, zice Solomon (Proverbe 16:31). Cu ei, cu bătrânii, examenele vieții se trec mai ușor, și de obicei, cu brio.

Elena Pistol
Biserica Penticostală "Tabor" Oradea

O DIMINEAȚĂ ÎN APUSENI

Fiecare fir de iarbă purta povara stropului de rouă. Aplecate, gârbovite în aburul dimineții, firele de iarbă stăteau ascunse în anonimat.

Și atunci, minunea s-a produs. Razele soarelui, îndrăznețe și jucăușe au aprins povara de rouă. Poiana s-a transformat într-o mare împodobită cu cristale.

Surprinzătoare podoabe pentru ceva atât de efemer! Câtă risipă, cine să o privească și să o salute?

Ce întrebare neroadă! Nu eram eu acolo să primesc lecția firelor de iarbă?

În spectacolul dimineții, oferit cu generozitate de natură, iarba de pe câmp vorbește despre Creatorul ei.

Cine bagă în seamă stropul de apă care picură de la robinet? Dar un strop de apă, pe un fir de iarbă în lumina dimineții strălucește de-ți ia ochii.

Ce suntem noi fără Dumnezeu? Recipiente goale.

Câtă ingeniozitate să transformi banala apă în mărgăritare. Ce simplu și la îndemână pentru El!

Oare cum ne va împodobi pe noi? Sfinții Lui vor străluci ca stelele cerului, ne promite în Scriptură. Nici nu mi se pare complicat. Dacă se reflecta El în noi...e floare la ureche.

Și apoi poverile...Le spunem handicapuri. Lipsuri. Privațiuni pe care trebuie să le îndurăm. O listă de lucruri, sau uneori unul singur după care tânjim, pe care dacă l-am avea ne-am socoti întregi.

Uneori e mai multă iubire. Alteori respect sau sănătate.
Se întâmplă ca povara să fie doar absența unui cuvânt frumos care nu mai ajunge la noi. E o criza ce pare că nu se mai termină.

Cu toții purtăm poveri. Dar în lumina Duhului lui Dumnezeu, aceste handicapuri devin avantaje. Pârghii care ne distrag atenția de la mizeria lumii și ne direcționează spre Dumnezeu.

Să fim onești, de câte ori nu ni s-a întâmplat ca amărăciunea unei înfrângeri să ne ancoreze mai profund în Dumnezeu.

O suferință care ne-a făcut să strălucim. Să învățăm, să mângâiem, să încurajăm, să alinăm, doar pentru că am trecut și noi printr-o experiență similară.

Povara bobului de rouă purtată de banalul fir de iarbă, într-o bună zi va fi transformată în podoabă.

Vom străluci ca stelele cerului.

Articol realizat pentru Radio Vocea Evangheliei
Cristina Olariu

"Mulțumesc!"

MATER

Fundația Mater, locul unde eu îmi desfășor activitatea profesională poate fi comparată cu un spital unde vin foarte multe persoane cu tot felul de probleme, de suferințe de natură fizică, psiho-emoțională sau spirituală, pentru a cere sprijin. Unele dintre ele au probleme grave în relația de cuplu ajungând chiar la divorț, altele constată că familia li se destramă încet dar sigur, mai exact, copiii nu se mai înțeleg cu părinții, părinții nu se mai înțeleg între ei, copiii nu se mai înțeleg între ei și se ceartă tot timpul negăsind soluții pentru rezolvarea acestor probleme. Unii dintre cei care apelează la sprijinul nostru sunt în stare de depresie provocată de decesul partenerului, de decesul părinților, sunt aduși copii care trăiesc dureroasa experiență a abandonului, care sunt marcați puternic de separarea părinților, de pleacarea lor departe de ei, poate pentru totdeauna. Alte persoane apelează la sprijinul nostru după aflarea cumplitei vești că suferă de o boală incurabilă, cancer spre exemplu.

Această descriere a activităților fundației îi va determina, probabil, pe mulți dintre cei care vor citi aceste rânduri să considere că este unul dintre locurile cele mai triste din lume, pe care ar fi de dorit să-l eviți înainte să te deprimi prea tare. În realitate nu este așa. Chiar dacă la început suferința îi sperie pe cei care ne caută sprijinul, după câteva discuții se întâmplă ceva special în viața lor. Ei înțeleg că nu sunt singuri. Ne au pe noi, cei care ne implicăm în mod direct sau indirect în sprijinul lor, unii dintre ei au familia alături de ei iar cei mai mulți dintre ei realizează că Dumnezeu, în continuare, îi ocrotește și le oferă dragoste necondiționată. Foarte multe persoane experimentează miracolul "absolut", așa îl consider eu. Ei experimentează apropierea de Dumnezeu, de Dragostea lui Isus Hristos, dezvoltând o relație cu El, iar pacea în mijlocul necazurilor devenind o realitate.

M-am întrebat de nenumărate ori care este rolul suferinței în viața noastră, care este normalitatea vieții de creștin din perspectiva suferinței. De-a lungul vieții trecem prin multe încercări: boli, necazuri, suferințe de tot felul, pierderi, lovituri, dureri. Toate sunt într-un fel sau altul provocări care ne solicită prin natura, intensitatea și durata lor. Este momentul când în mintea noastră se nasc foarte multe întrebări: "De ce, Doamne?", "De ce eu?", "De ce mi se întâmplă mie, oare unde am greșit?", "Aș fi putut să fac ceva pentru a evita această situație?", etc.

Iacov se adresează evreilor (Iacov 1:2-3) încurajându-i, probabil în momentul în care aceștia erau marcați puternic de problemele pe care le aveau, de încercările prin care treceau și aveau nevoie disperată de explicații pentru experiențele lor de viață

:"Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare".

Referindu-ne la acest text din scriptură, concluzionăm faptul că necazul, problema prin care trecem are de-a face cu credința noastră, mai exact "încercarea credinței noastre". Încercarea testează credința noastră. Încercarea nu are de-a face cu lipsa locului de muncă, cu starea de tristețe sau de depresie prin care unii dintre noi trec,cu neînțelegerile de la locul de muncă, cu tensiunile din interiorul familiei sau cu boala prin care trecem. Acestea sunt mijloacele prin care încercările au venit în viața noastră și se manifestă în felul acesta. Scopul încercărilor

are de-a face cu credința noastră, mai exact cu încearcarea credinței noastre.

Atunci când mă refer la credință, nu mă refer la acea credință abstractă, teoretică, religioasă, la acel concept pe care tot românul îl are, concept fixat foarte bine în "compartimentul religios" al vieții sale. O credință ade-

vărată ține de trăirea noastră, de caracterul și comportamentul nostru. Credința nu se testează după cunoștințele biblice pe care le avem sau ce biserică frecventăm sau ce religie frecventăm. Încercarea este un test al credinței noastre, un test care schimbă caracterul și comportamentul nostru, cu alte cuvinte, influențează credința noastră. O influențează în bine sau în rău, depinde foarte mult de atitudinea noastră.

Una dintre persoanele care a fost diagnosticată cu cancer mamar, care a suferit o intervenție chirurgicală traumatizantă, apoi a urmat un tratament de chimioterapie a reușit să exprime cu atâta bucurie în suflet, toată recunoștința pe care o are față de Iubitorul Dumnezeu, care a fost mereu alături de ea, prin intermediul unor versuri...

Aurica Laurențiu
Psiholog Clinician
Fundația Mater

"Mulțumesc!"

Pentru cei ce-nalță o rugă,
Pentru cei a căror închinare e curată,
Pentru viața mea păcătoasă,
Pentru Sângele Tău ce poate a o curăți,
Mulțumesc!

Pentru vocea Ta blândă,
Pentru dragostea Ta divină,
Pentru mântuirea minunată,
De tine oferită,
Mulțumesc!

Pentru familia deosebită,
De la Tine primită,
De mine niciodată meritată,
Din dragostea Ta dăruită,
Mulțumesc!

Pentru bătăile blânde
La ușa inimii mele, închise,
Pentru harul și dragostea, de Tine oferite,
Pentru a nu pierde veșnicia, ci a o câștiga
împreună cu Tine,
Mulțumesc!

Pentru Golgota, muntele iertării
Îți mulțumesc din adâncul inimii.
Pentru judecata care va veni
Unde Judecătorul Suprem Tu vei fi,
Mulțumesc!

Pentru șansa la o nouă viață,
Pentru îndrumarea Ta divină,
Pentru mâna Ta ocrotitoare
Care ne conduce pe Cale, până la moarte,
Mulțumesc!

Zold Ilonka

ACTIVITĂȚI DE VARĂ

FUNDAȚIA **PENIEL**

DESPRE NOI

Fundația "**Peniel**" există ca să ducă noi generații înspre Evanghelia lui Iisus Hristos, folosind toate mijloacele adecvate, având ca finalitate împlinirea "**Marii Porunci**" (**Mat. 22:37-40**) și a "**Marii Însărcinări**" (**Mat. 28:19-20**).

"Peniel" înseamnă "Fața lui Dumnezeu", iar noi am dorit ca fiecare eveniment "Peniel" să fie un loc în care Dumnezeu să-Și arate Fața, astfel încât fiecare participant să aibă ocazia de a se întâlni personal cu El.

Totul a început în 1995 din dorința a doi lideri de tineret de a-și vedea tinerii din bisericile lor revigorați spiritual și trăind o viață sfântă înaintea lui Dumnezeu. Prima activitate, care a devenit și piatra de temelie a tot ce se numește astăzi Peniel, a fost o tabără de corturi organizată pe perioada unei săptămâni în Munții Bârgăului din jud. BN. Chiar dacă din punct de vedere organizatoric a înregistrat lacune, din punct de vedere spiritual, tabăra a fost un mare succes și o mare binecuvântare. Taberele de vară organizate annual, au devenit emblema Peniel în primii ani de viață a mișcării.

MARTURII DIN TABERE PENIEL:

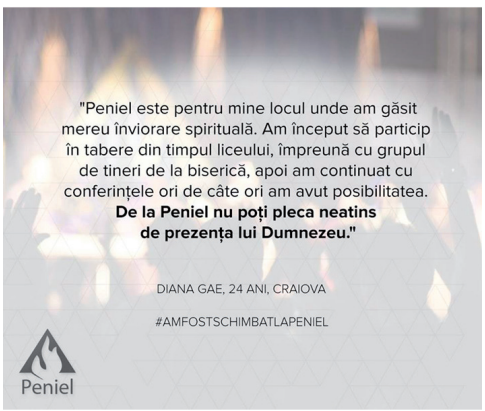

Peniel BIHOR

AUG 8-15 — TABĂRA DE VARĂ PENIEL ȘUNCUIUȘ

Peniel

SEP 18-20 — CONFERINȚA FEMEILOR TINERE

Peniel RESITA

OCT 10 — CONFERINȚA REGIONALĂ LA REȘIȚA

Pentru detalii:
Urmăriți site-ul **www.peniel.ro** și pagina de facebook **https://www.facebook.com/peniel.ro** pentru mai multe informatii, care vor fi publicate în curând.

Conferința pentru femei, Mamaia

Invitație la conferința femeilor și fetelor, Mamaia – 2015

Viața noastră, Dumnezeu a conceput-o a fi un șir de cicluri. Noi, femeile, așa cum am fost create de Dumnezeu, ne confruntăm cu aceste șiruri de cicluri în situații normale de viață, însă în anumite perioade – intervin schimbări majore. Aceste sezoane au fost presărate de Dumnezeu în viata noastra cu scopul de a ne conduce la un nou nivel de apropiere de El și schimbare a noastră, după chipul Său pentru a fi femei după inima Lui, în relația cu soții, copiii, nepoții, semenii noștri. Cea mai mare înțelepciune a vieții este a ști să trăiești. Este de o importanță majoră să fim pregătite pentru a gestiona toate aceste sezoane ale vieții. Pentru a rămâne ferme și totodată pentru a crește spre desăvârșire în toate aceste sezoane – este necesar să ne cunoaștem pe noi însene și mai presus de aceasta - să cunoaștem caracterul lui Dumnezeu. În Scriptură, Dumnezeu își revelează caracterul prin Numele Său.

SEZOANELE VIEȚII
ȘI A NUMELE LUI DUMNEZEU

„Răscumpărati vremea (limba greaca – „kairos" – sezoanele), căci zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepriceputi, ci înțelegeți care este voia Domnului." (Efeseni 5:15-17) „Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor, dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru."(Psalmul 20:7)

CONFERINȚA CUPRINDE:

- **Sesiuni și seminarii de învățătură legate de sezoanele specifice vieții unei femei**
- **Seminarii bazate pe studierea și aprofundarea numelor lui Dumnezeu conform scripturii**
- **Atelier de rugăciune**
- **Slujire prin consiliere**
- **Timp de relaționare**

Pentru înscrieri, vă rugăm să ne contactați pe email la: **conferintafemei2011@yahoo.com** sau telefonic la urmatoarele persoane:
Elena Nini:
0762673247 / 0747844264 / 0722795557
Dorina Barz: 0770830233 / 0736524782

PROGRAMUL CONFERINȚEI:

- **începe LUNI (22 iunie), ora 16:30**
- **Se încheie VINERI (26 iunie), ora 13:00**

IMPORTANT!
Programul a fost conceput în așa fel, încât să oferim și timp suficient pentru a ne bucura împreună de ambianța mării. De aceea, înscrierea dvs. la conferință implică respectarea programului și a conditiilor stabilite de organizatori. Nu se admit întârzieri sau plecări mai devreme, din partea coordonatorilor conferinței - Ligia și Tibi Seman și a echipei de organizare.

“…dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.” (Isaia 43:4b)

Psalm

… un psalm scris în casa Domnului

Prețiosul meu Domn Isus Hristos, Fiul Celui Preaînalt ești ca un diamnant și toată viața Ta este ca o amprentă lăsată de un sigiliu. Ești complet nu numai în unele părți, ci în tot întregul slăvit. Caracterul Tău nu este o gramadă de culori frumoase amestecate confuz, nici un morman de pietre prețioase îngrămădite unele peste altele, ci un tablou de frumusețe și un pieptar de Slavă. În Tine sunt așezate toate lucrurile, iar lucrurile în locurile cuvenite se înfrumusețează unele pe altele. Nicio trăsătură din persoana Ta glorioasă nu atrage atenția în detrimentul alteia, fiindcă Tu ești desăvârșit și frumos în totalitate. O, Isus! Puterea Ta, harul Tău, dreptatea Ta, tandrețea Ta, adevărul Tău și maiestatea Ta, se unesc ca să facă un Om, sau mai bine spus un Dumnezeu-Om, cum nu s-a mai văzut în Cer sau pe Pământ.

Copilăria Ta, veșnicia Ta, suferințele Tale, moartea Ta și nemurirea Ta sunt întrețesute într-o haină minunată fără cusătură sau tăietură.

Ești o melodie fără discordanță. Ești o multitudine care nu poate fi divizată. Asemenea culorilor care se unesc în strălucirea curcubeului, toată slava Cerului și-a Pământului s-a întâlnit în Tine și s-a unit atât de minunat, încât nu mai există nimeni asemeni Ție în toate, oglindă a tuturor desăvârșirilor.

Ai fost uns cu untdelemn sfânt de mir și casie, pe care Dumnezeu l-a rezervat pentru Tine. Cât despre mireasma Ta, este ca un parfum sfânt, cu care niciun alt parfum nu se poate amesteca, revarsă acest parfum peste roaba Ta și unge-o pentru lucrarea Ta! Tu ești plinătatea desăvârșirii, mă prostern înaintea Ta!

Te laudă cu scumpătate inima și sufletul meu, pe Tine Doamne al Universului, care ai toată puterea în Cer și pe Pământ, care din dragostea ta nemărginită ai hotărât răscumpărarea sufletului meu ca astăzi să pot sta în fața Ta. Mă gândesc cu adorare la lucrările Tale, pe care ochii mei le-au văzut, care sunt multe la număr și necuprinse în măreție și pentru care, Tu Însuți le-ai conturat atât de perfect. Ce plăcut este să fiu în mijlocul promisiunilor Tale, să le văd împlinindu-se cu ochii mei, să fac parte din ele și să te văd în mijlocul lor. Mâna Ta sfântă conduce tot ce are viață și viața însăși se pleacă la picioarele Tale, iar Tu Doamne ai pentru fiecare o mână gata să mângâie și să conducă cu sfințenie.

Cel iubit de Tine, are parte de sfatul Tău, de inspirația Ta, de încurajarea Ta, iar Tu Doamne, răspunzi cu o credincioșie glorioasă inimilor care te cheamă.

Zorii zilei se ivesc duios și declară lumina Ta veșnică, care se revarsă pe Pământul celor vii, ca o chemare la curăție și înnoire. Te laud că dimineața răcoroasă este locul nostru de întâlnire, iar seara în liniște prezența Ta mă învăluie spre binecuvântare.

Tată, Domnul meu, privește cu îndurare și bunăvoință spre inima roabei Tale gata să Ți se închine. Primește lauda vieții mele, căci Tu ești Cel care merită adorare veșnică!

Iartă vina păcatului meu și nu lăsa ca vre-un rău să se interpună între inima mea și inima Ta de Atotputernic Tată.

Lauda buzelor mele curge pentru Tine, Împărat al Cerului, iar inima-mi este gata să Te cuprindă în ea, pe Tine Iubitul și Sfătuitorul meu.

Laud lucrările Tale în care m-ai încununat pe mine ca și biruitoare.

Amin.

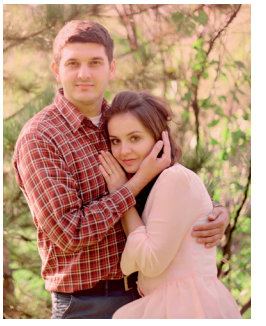

Andrada Ișstoc

Cuvinte de încurajare

Ce vom spune deci despre aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (Romani 8:31).

Eu sunt cu tine și pentru TINE.

Nu te confrunți cu nimic singur – cu NIMIC! Când te simți neliniștit, să știi că te concentrezi asupra lumii vizibile și Mă pierzi din vedere. Remediul este simplu. Nu-ți aținti ochii asupra celor văzute, ci asupra celor nevăzute! Dă glas încrederii în Mine, Cel viu care te vede tot timpul! Fiecare zi este un dar prețios din partea Tatălui Meu. Cât de ridicol este să te agăți de darurile viitoare când cele de azi sunt înaintea ta! Primește darul de azi cu recunoștință, desfăcându-l cu tandrețe și cercetându-i amănunțit profunzimile. Savurând acest dar, Mă găsești pe Mine.

Camelia Marginean, Biserica „Filadelfia" Tg.Mureș.

Sursa: Chemarea lui Isus, cum să te bucuri de pace în prezența Lui – Sarah Young

Eu aduc înnoire minții tale

Când gândurile tale zboară neîngrădite, ele tind să se îndrepte spre probleme. Mintea ta se agață de o anumită problemă, căreia îi tot dă târcoale, în încercarea de a o stăpâni. Prin această concentrare negativă îți consumi energia care ar putea fi folosită pentru alte situații, iar cel mai grav, e că tu încetezi să Mă mai vezi.

O minte innoită e concentrată asupra prezenței Mele. Antrenează-ți mintea să Mă caute în fiecare clipă, în fiecare situație. Uneori Mă poți găsi în preajma ta: un ciripit vioi de păsărele, zâmbetul cuiva drag, o rază aurie de soare. Alteori, trebuie să pătrunzi în lăuntrul tău pentru a Mă găsi. Eu sunt întotdeauna prezent...Caută Fața Mea, vorbește-Mi și Eu îți voi lumina mintea.

„Nu vă conformați acestui veac, ci lăsați-vă transformați prin reînnoirea gândirii voastre, ca să puteți discerne voia Lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită" (Romani 12:2).

Psalm pentru Domnul meu

Apropierea mea de Domnul este o sărbătoare după care tânjesc, asemenea unui om în pustie însetat după apa cristalină de izvor;

Clipele petrecute în prezența Ta mă înobilează, mă transformă, mă purifică și mă înalță;

Când Tu mă ții de mână, puterea necazului, strigătul durerii și gheara încercării, se spulberă ca boabele de nisip în adierea vântului;

Vocea Ta ca răspuns la cuvintele pe care Ți le înalț atunci când discutăm în intimitatea cămăruței mele, brodează în mine caracterul diamantin al unui om sfânt;

Îmbracă-mă, Domnul meu, cu țesătura fină a virtuților roadei Duhului Sfânt în fiecare zi și fă-mi onoarea de a înainta alături de Tine pe culoarul vieții, la fel ca o mireasă susținută de brațul mirelui ei!

Amin.

Paula Dejeu
Biserica Baptistă "Emanuel", Oradea

Când viața pare cumplită

„Când viaţa pare cumplită, fă-ţi un ceai şi bea-l din cea mai drăguţă ceaşcă“

Arsenie Boca (1910- 1989)

Părinte ieromonah, teolog și artist plastic (muralist) ortodox român, a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și apoi la Mănăstirea Prislop, unde datorită personalității sale veneau mii și mii de credincioși, fapt pentru care a fost hărțuit de Securitate. A fost unul din martirii regimului comunist, închis la Securitatea din Brașov, dus la Canal, închis la Jilava, București, Timișoara și la Oradea. Arsenie Boca este considerat de către unii din ucenicii săi ca fiind cel mai mare duhovnic român al secolului XX.

A lăsat urmașilor săi o moștenire spirituală impresionantă. Una dintre cele mai frumoase și sugestive vorbe de duh transmise nouă, creștinilor de pretutindeni, de fostul preot, care a cunoscut suferința sub toate aspectele ei, este povestea ceșcuței de ceai, o pildă menită să le aducă alinare suferinzilor. Iată povestirea spusă de părintele Arsenie Boca: „O familie a plecat într-o excursie în Anglia pentru a cumpăra ceva dintr-un frumos magazin de antichități, pentru celebrarea celei de a 25-a aniversări de la căsătorie. Și soției și soțului le plăceau antichitățile și produsele din argilă, obiecte ceramice, în special ceștile de ceai. Au observat o ceașcă excepțională și au întrebat: „Putem să vedem ceșcuța aceea? Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos!”. În timp ce doamna le oferea ceea ce ceruseră, ceșcuța de ceai a început să vorbească. Voi nu puteți să înțelegeți. Nu am fost de la început o ceșcuță de ceai. Cândva, am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul m-a luat și m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repetate rânduri, iar eu am strigat: „Nu face asta!”,„Nu-mi place!”,„Lasă-mă în pace!”, dar El a zâmbit doar și a spus cu blândețe: „Încă nu!”. Apoi, ah! Am fost așezată pe o roată și am fost învârtită, învârtită, învârtită. „Oprește! Amețesc! O să-mi fie rău!”, am strigat. Dar Stăpânul doar a dat din cap și a spus, liniștit: „Încă nu”. M-a învârtit, m-a frământat și m-a lovit și m-a modelat, până a obținut forma care i-a convenit, iar apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simțit atâta căldură! Am strigat, am bătut și am izbit ușa... „Ajutor! Scoate-mă de-aici!”. Puteam să-L văd printr-o deschizătură și puteam citi pe buzele Sale, în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta: „Încă nu”. Când mă gândeam că nu voi mai rezista încă un minut, ușa s-a deschis. Cu atenție, m-a scos afară și m-a pus pe raft... am început să mă răcoresc. O, mă simțeam atât de bine! „Ei, așa este mult mai bine”, m-am gândit. Dar, după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat și m-a colorat peste tot… mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc. „O, te rog, încetează, încetează!”, am strigat. El doar a dat din cap și a spus: „Încă nu!” Apoi, deodată m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte și simțeam că mă voi sufoca. L-am rugat. Am insistat. Am strigat. Am plâns... eram convinsă că nu voi scăpa! Eram gata să renunț. Chiar atunci, ușa s-a deschis și El m-a scos afară și, din nou, m-a așezat pe raft, unde m-am răcorit și am așteptat și am așteptat, întrebându-mă: „Oare ce are de gând să-mi mai facă?”. O oră mai târziu, mi-a dat o oglindă și a spus: „Acum uită-te la tine!”. Și m-am uitat. „Aceea nu sunt eu; aceea nu pot fi eu... Este frumoasă. Sunt frumoasă!” El mi-a vorbit blând: „Vreau să ții minte, știu că a durut când ai fost rulată, frământată, lovită, învârtită, dar, dacă te-aș fi lăsat singură, te-ai fi uscat. Știu că ai amețit când te-am învârtit pe roată, dar, dacă m-aș fi oprit, te-ai fi desfăcut bucățele, te-ai fi fărâmițat. Știu că a durut și că a fost foarte cald și neplăcut în cuptor, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat. Știu că mirosurile nu ți-au făcut bine când te-am periat și te-am colorat peste tot, dar, dacă nu aș fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viață. Dacă nu te-aș fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supraviețuit prea mult, fiindcă acea întărire nu ar fi ținut. Acum ești un produs finit. Acum ești ceea ce am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine”.

Având o înțelepciune ce venea de sus, cu care Însuși Dumnezeu l-a înzestrat, duhovnicul Arsenie Boca ne prezintă morala povestirii: „Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi. EL este Olarul, iar noi suntem argila Lui. El ne va modela, ne va face și ne va expune la presiunile necesare, pentru a fi lucrări perfecte care să împlinească buna, plăcuta și sfânta Sa voie. Dacă viața pare grea și ești lovit, bătut și împins aproape fără milă; când lumea îți pare că se învârtește necontrolat; când simți că ești într-o suferință îngrozitoare, când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai drăguță ceașcă, așază-te și gândește-te la cele citite aici și apoi discută puțin cu Olarul”.

Aurica Laurențiu
Psiholog Clinician
Fundația „**Mater**”

NU CREAȚIA, CI CREATORUL

Spuma albă a mării era adusă la mal și lăsată acolo, unde venea sfârșitul.

Stâncile mărețe stăteau neclintite, fără să resimtă tulburarea mării. Erau de piatră; reci, boreale, semețe, cu vârfurile înălțate spre soare. Erau moarte și totuși, marea era la picioarele lor, slujindu-le. Valurile se loveau cu putere de zidul de piatră, fără nici un rezultat, asemenea unei păsări care se zbate între zăbrelele argintii la coliviei. Orice încercare e zadarnică, dar totuși, a fost o încercare.

Marea liniștită e oglinda cerului albatru fără pată. Oare ce o face să se tulbure? Sirenele ies la suprafață și când e calm și liniște și pe furtună. Cântecul lor se amestecă și se îmbină cu vuietul mării, cu ciripitul păsărilor, cu adierea vântului. Melodia lor se pierde... dar totuși, mai rămâne un susur lin și ușor care poate fi auzit din depărtare. Un cânt nedesluşit, misterios.

Marea ascunde în apele sale comori de neprețuit, ascunde frumuseți pe care le ține numai pentru ea și pedepsește cu moartea pe oricine s-ar încumeta să i le fure. Ascunde o viață tainică, cu un farmec de nepătruns. Marea, ca o mamă bună, protejează și se luptă pentru tot ce-i al ei.

Meditație de EMMA DOMUTA

Mărturie

De ce Lacrima Debora?

Aș vrea mai înainte de toate să-i mulțumesc surorii Rodica Baciu pentru propunerea de a scrie pentru revista Suflet de Femeie, dar și mamei mele pentru susținere și încurajare. De când mergeam la grădiniță, toată lumea mă întreba de unde a găsit mama mea acest nume. Când am ajuns la școala aceeași întrebare; așa că am fost și eu curioasă și am întrebat-o și eu pe mami: De ce Lacrima Debora?

Iată povestea numelui meu:

Dumnezeu a hotărât venirea ta pe lume (mami povestește). Eu nu știam încă de existența ta și bolnavă fiind, făceam un tratament cu antibiotice; acestea fiind interzise femeilor însărcinate. Atunci când am aflat de prezența ta am fost și bucuroasă și tristă în același timp. Medicul mi-a spus că probabil te vei naște cu o malformație, dar să nu îmi fie teamă că el îmi va face avort (adică să nu te naști) și se rezolvă "problema". Atunci a început furtuna în casa noastră. Ca și copil al lui Dumnezeu și ca mamă doream să aduc pe lume și al treilea copil, dar și diavolul avea planurile lui. Deja se aflase că sunt însărcinată și totuși bucuria mea nu era deplină. Cel rău se folosea de oamenii lui din jurul nostru, care aveau grijă să ne ajute: "Cum să naști un copil handicapat?", "Cum o să mai lucrezi?", "Stați în chirie!".

Noapte și zi, ochii îmi erau umpluți de lacrimi și mă rugam lui Dumnezeu să fii sănătoasă, pentru că eu nu vroiam cu nici un chip să te „pierd". Atunci am hotărât primul nume: LACRIMA.

Într-una din zile, în timpul rugăciunii am simțit prezența lui Dumnezeu într-un mod mai deosebit. Atunci am primit: putere, curaj, înțelepicune și credință că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. Slavă Lui!

Timpul trecea și eu mă "alimentam" cu credința că Domnul îmi va dărui un copil sănătos și puternic; hotărâsem un al doilea nume. Daca era fetiță: DEBORA și pentru băiat: DAVID.

Vroiam să te asemeni cu aceste persoane din Biblie, care erau puternice și cu înțelepciune. Vroiam pentru copilul meu "născut din lacrimi" să fie puternic și învingător (așa cum și eu am învins șoaptele vrăjmașului).

A sosit și ziua mult așteptată! A fost o surpiză și pentru mine când medicul a spus: "Pregătiți sala de operație! M-am rugat în sinea mea și l-am rugat pe Dumnezeu să fie cu mine. După vestea că am o fetiță nu am mai știut nimic, decât că m-am trezit după aproximativ 6 ore la terapie intensivă, după o intervenție chirurgicală. Te-ai născut sănătoasă (cum a hotărât Dumnezeu) și ai fost și ești o binecuvântare pentru casa noastră, atât pe plan spiritual și mai ales pe cel material (ai venit cu o comoară pe pământ)."

Aceasta este mărturia mamei mele. Eu vreau să-i mulțumesc lui Dumnezeu toată viața pentru că sunt sănătoasă și că mi-a dat o mamă pe pământ.

Dumnezeu să te binecuvinteze și să te răsplatească mama mea!

Mârza Lacrima Debora, 10 ani,
Biserica „BethEl"
Tg. Mureș

FEMEIA CREȘTINĂ LA LOCUL DE MUNCĂ

Într-o lume în care lucrurile se întâmplă tot mai repede și oamenii sunt tot mai grăbiți, munca își are totuși importanța ei în viața noastră. Sigur că prea multă nu e sănătoasă, dar avem nevoie de ea pentru a face față vieții.

În acest articol aș dori să ne uităm la niște aspecte ale femeii creștine la locul de muncă. Desigur, atribuțiile deținute pot fi diverse..începând de la o colegă sau prietenă de lucru până la șefă sau manager. Dar din moment ce petrecem un timp condiserabil din viața noastră la locurile noastre de muncă, haideți să facem ca acest aspect al vieții noastre să fie îmbunătățit la maxim prin atitudinea pe care o avem, zi de zi. Să nu uităm că o dimineață eficientă înainte de a porni spre lucru începe cu un timp de rugăciune și părtășie personală cu Dumnezeu, un mic dejun sănătos și suficient de nutritiv și odihnă suficientă obținută peste noapte.

Anca Mrazik
Biserica „Viața Nouă”, Lunca

FEMEIA CREȘTINĂ - PRIETENĂ LA LOCUL DE MUNCĂ

În multe cazuri se întâmplă ca în familie să fie neînțelegeri și anumite tensiuni sau presiuni, iar dacă nu se ajunge întotdeauna la o rezolvare a cauzei, femeia va avea nevoie de un mediu în care să se poată descărca și reîncărca. Deși timpul petrecut la locul de muncă este limitat, se pot iniția discuții în timpul pauzelor sau dacă acestea trec prea repede după terminarea programului de lucru poți petrece timp cu colega ta care trece printr-o perioadă mai grea.

Poți fi prietenă unei colege de la lucru prin încurajările și remarcile făcute la darurile unice pe care le are și pe care le folosește într-un mod atât de frumos, timpul acordat în a-i asculta ideile și planurile care te inspiră și pe tine în a-ți atinge potențialul, păstrarea secretelor profesionale și personale, încredere, sinceritate și devotament în a păstra o relație de prietenie.

FEMEIA CREȘTINĂ - COLEGĂ DE LUCRU

Prin atitudinea și exemplul de care femeia creștină poate da dovadă la locul de muncă, aceasta poate fi o adevărată binecuvântare pentru colegii din jurul ei. Femeia creștină poate îmbunătăți activitățile ei și ale colegilor de lucru prin creativitate, idei noi, pasiune pentru munca pe care o face, dăruire, seriozitate în înțelegerea responsabilității pe care o deține, credincioșie și nu în ultimul rând o atitudine deschisă față de sfaturi, idei și corecții din partea șefului/șefei și a colegilor. Împreună cu tot personalul, compania ar trebui să beneficieze de o echipă unită care să fie o forță în realizarea unor lucruri mari. Prin abilitățile unice pe care fiecare persoană le are pot fi compensate toate diferențele existente printre persoanele care alcătuiesc personalul.

FEMEIA CREȘTINĂ – ȘEFĂ

Deși mulți șefi au impresia că nimeni nu vede tot ce fac și nu trebuie să dea socoteală cuiva, femeia creștină șefă este conștientă de faptul că deasupra ei este o autoritate mai mare și anume Dumnezeu. Femeia creștină șefă nu își batjocorește, nesocotește sau necinstește angajații, ci îi încurajează, îi ascultă, îi mustră în dragoste când e nevoie, scoate la suprafață tot ce e mai bun din ei, îi valorifică pentru calitățile unice și le oferă un mediu în care aceștia să se simtă apreciați și respectați pentru munca depusă. Femeia creștină șefă trebuie să aibă lângă ea o echipă (personalul) care să îi ofere sfaturi înțelepte în deciziile pe care le ia, transparență cu privire la mersul lucrurilor din companie, devotament.

Dintre cele mai importante atribuții ale femeii creștine aflate într-o funcție de conducere se amintesc următoarele: viziune, discernământ, stabilitate, profesionalism, cunoașterea darurilor cu care este înzestrată și implicarea doar în domeniile în care excelează, frică de Dumnezeu, tărie de caracter și o viață dăruită în întregime lui Dumnezeu.

Haideți să folosim la maxim tot ce a pus Dumnezeu în noi – El merită totul!

Un mic minut mereu primesc

Un mic minut mereu primesc-
Un șir de clipe mi se dăruiesc…
Nu l-am cerut, nu-l chem, însă el vine-
Ce fac cu el depinde doar de mine
Și voi răspunde de l-am risipit…
Căci prin acest micuț minut primit
Chiar veșnicia mi s-a dăruit!

Gina Ungureanu

Povestea borcanelor cu mazăre

Aceste trei versete din Scriptură formează temelia pe care îmi zidesc următoarea mărturie personală și mă rog ca Duhul Sfânt să motiveze fiecare cititoare să încerce lucruri și lucrări și mai mari cu Dumnezeu. El este Același ieri, azi și în veci, iar voacea Lui se poate auzi la fel de clar și în zilele noastre, ca și în vechime.

Totul s-a petrecut într-o noapte de noiembrie în anul 2013, când Domnul mi-a vorbit într-un vis.

Înainte de a vă împărtăși visul, menționez că de aproximativ doi ani și jumătate sunt implicată alături de o soră credincioasă într-o lucrare de ajutorare a familiilor sărace dintr-un județ al României. Împreună cu alte patru surori mai tinere ne întâlnim săptămânal pentru părtășie și rugăciune. Una din familiile sărace pe care le slujim este o familie tânără cu doi copii; băiatul cel mic are în prezent doi ani, iar cel mare, care este înfiat, 15 ani și suferă de un handicap fizic asociat cu retard mintal. Întreaga mărturie are legătură cu această familie, în mod special cu băiatul înfiat.

În visul pe care l-am avut eram eu și Domnul. Discutam despre întâlnirea de rugăciune la care trebuia să paticip în ziua de miercuri a săptămânii în curs. După ce l-am spus cât de bucuroasă și nerăbdătoare sunt să mă întâlnesc din nou cu surorile mele pentru rugăciune și pentru a sta la dispoziția Lui pentru orice lucrare bună, El mi-a răspuns duios: "De data aceasta va trebui să duci mazăre!"…
Acesta a fost visul.

A doua zi i l-am împărtășit soțului meu și am decis să îl interpretăm ad literam, considerându-l un vis revelațional și nu unul născut din mulțimea gândurilor mele. Zis și făcut. Miercuri am cumpărat trei borcane de mazăre pe care le-am dus la întâlnirea surorilor pentru lucrarea de ajutorare. Le-am împărtășit și lor visul, după care i-am înmânat mazărea sorei Viorica, una din mamele mele spirituale și cea care se ocupa de această lucrare. Ne-am rugat pentru călăuzire, iar în după-masa aceleiași zile, o altă persoană i-a donat un kilogram de carne, în același scop. În urma călăuzirii personale prin Duhul Sfânt, sora Viorica a pregătit mazărea și carnea la un loc într-un singur pachet și, printr-un colaborator, l-a trimis în satul în care locuia familia despre care v-am povestit la î
nceput și despre care, la acea vreme, nu știa nimic.

Când pachetul a ajuns la destinație, lacrimile Ancuței, mama copiilor, au curs pe obraji minute în șir, a ridicat mâinile spre cer mulțumid și lăundându-L pe Dumnezeu pentru minunea pe care a făcut-o în familia lor și pentru că acest pachet cu mazăre și carne era răspunsul la rugăciunea pe care I-o înălțase cu două zile înainte.

Ancuța a mărturisit că de un an jumate, din cauza sărăciei lor, nu și-au permis să cumpere și să gătească mazăre. Mazărea era alimentul preferat al copilului ei înfiat și, pentru că avea retard mintal, nu înțelegea de ce mama nu vrea să îi gătească mazăre. În seara de luni a acelei săptămâni, ea s-a pus pe genunchi și I-a cerut lui Dumnezeu hrană pentru întreaga familie și în mod special mazăre la garnitură pentru fiul ei cel înfiat.

Astfel a purtat Dumnezeu de grijă acestei familii și prin această metodă a răspuns la rugăciunea pe care această femeie credincioasă I-a făcut-o la începutul acelei săptămâni. În adevăr, copiii Domnului nu-și cerșesc pâinea, iar cei orfani sunt sprijiniți de El.

Scopul cu care v-am împărtășit această mărturie personală este pentru a scoate în evidență faptul că:

Nimic nu se compară cu bucuria de a fi con-lucrător cu Dumnezeu!

Împlinirea deplină și binecuvântarea supremă pentru un om este de a trăi în totală dependență de Dumnezeu și de a avea o relație personală cu El!

Autoare anonimă

“Cuvântul Domnului este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie.”
Psalm 32:4

“Am fost tânăr și am îmbătrânit”, continuă psalmistul David în Psalmul 37:25, “dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.”

“Domnul ocrotește pe cei străini, sprijinește pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.”
Psalm 146:9

Scopul cu care v-am împărtășit această mărturie personală este pentru a scoate în evidență faptul că:

Dumnezeu vrea să ne folosească pentru lărgirea Împărăției Lui;

El dorește să vadă în noi interes și disponibilitate pentru slujirea semenilor noștri;

Îi pasă atât de mântuirea noastră, care este prin har, dar și de răsplata noastră veșnică, care se capătă prin faptele neprihănirii în care El ne-a rânduit mai dinainte ca să umblăm în ele (Efeseni 2:10, Iacov 2:14-26);

El ne face parte de darurile duhovnicești prin Duhul Sfânt pentru a fi utili în lucrarea Lui, iar atunci când ne face parte de revelații și mesaje într-un fel sau altul, o face în scopuri altruiste, nu egoiste, pentru slujirea, îmbărbătarea și ridicarea celor de lângă noi (Romani 12:1-16, 1 Corinteni 12, 1 Petru 4:10).

FLORILE AU NEVOIE ȘI DE RĂCOAREA NOPȚII

Am fost surprinsă, dar și puțin contrariată când am aflat că, peste iarnă, trebuie să-mi păstrez cactușii la întuneric. Foarte puțină apă, chiar deloc. Mi-a fost cam greu, dar am încercat. Și mirare...în verile ce au urmat, au înflorit aproape toți. Spectaculoase flori de toate mărimile și culorile. E adevărat! Plantele au nevoie și de răcoarea nopții. Nu numai pentru a se odihni, dar mai ales pentru a înflori.

Uneori se lasă seara peste noi și nu mai vine dimineața, parcă. Insuportabil întuneric. Cu atât mai insuportabil, cu cât mă agit mai mult să înțeleg, să înaintez... Am senzația că sunt abandonat în noapte. Dumnezeu nu intervine! Știu exact ce ar trebui să facă, dar nu face...

Aștept rezolvarea, dar nu apare... Chem binecuvântarea, dar întârzie...În rugăciunile mele am dat explicații clare...Dar, Dumnezeu tot nu intervine! Sunt abandonat în peștera întunecată a disperării. Nici nu mă mai interesează existența durerii, parcă. Sentimentul trădării e cel mai greu de suportat acum. E Dumnezeu iubitor și drept?

„Credința nu e neapărat puterea de a face ca lucrurile să fie așa cum le dorim, ci mai degrabă ea e curajul de a înfrunta lucrurile așa cum sunt" spune Ronald Dunn în cartea sa, „Când cerul tace". Iacob s-a luptat cu Dumnezeu până la revărsatul zorilor...El este transformat peste noapte dintr-un înșelător, în prinț. Dumnezeu ne ia așa cum suntem și ne face ceea ce trebuie să fim. Dar...suntem pregătiți pentru lupta care durează până în zori?

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări..."

Glumește Iacov, oare? Bucurie în încercări? Da, pentru că și în încercare suntem în mâinile bune și blânde ale Creatorului Sfânt. Dumnezeu este adesea tainic. Prea tainic pentru a fi prins în rugăciunile noastre fierbinți, sau pentru a se lăsa înlănțuit de promisiunile noastre manipulatoare. E Dumnezeu iubitor și drept? Poate că nu îmi va reda sănătatea, dar știu că va vindeca sufletul bolnav și inima zdrobită. Poate nu voi progresa financiar, dar mă va îmbogăți cu lucruri care contează cu adevărat. Poate, cu toată credința mea, nu voi găsi partenerul ideal, dar cu siguranță mă va copleși cu surprizele ce stau dincolo de ceea ce oferă lumea perceptibilă. Poate nu voi primi postul mult visat, dar știu că El îmi va arăta care este adevăratul meu drum în viață.

„Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod și câmpiile nu vor da hrană...eu tot mă voi bucura în Domnul..." Nu pare dificilă afirmația proorocului Habacuc, ci de-a dreptul imposibilă. El însă mizează pe harul lui Dumnezeu, punându-și în joc toate posesiunile și chiar viața. Este închinarea mea dincolo de dorința de a mă apropia de El ca să fiu binecuvântat? Este dorința mea de a-L cunoaște, dincolo de a urmări belșug și o viață liniștită?

Doamne, îți mulțumesc pentru încercările care îmi întăresc credința și mă apropie de tronul Tău de îndurare. Îți mulțumesc pentru durerea care îmi amintește că sunt într-o călătorie spre locul unde voi primi un trup nou. Îți mulțumesc pentru rănile care, atunci când se vor vindeca, vor lăsa pentru amintire semnele că Tu ești Vindecătorul. Îți mulțumesc pentru oboseala care îmi amintește că am nevoie și de odihna și astfel...mă întorc iar spre Tine.

Îți mulțumesc și pentru răcoarea din timpul nopții!

Ce fericire că în zori, cu fața plină de rouă voi întâlni pe Cel pe care nu e zadarnic să-L aștepți!

Florentina Corlan

Căsuța "Suflet de Femeie"

Uganda
Hope in Africa

...sunt oameni simplii, iar cei mai mulți dintre ei habar nu au câți ani au. Simpla lor luptă e să aibă ceva de mâncare, să mai prindă și ziua de mâine...

În Africa, nevoile sunt imense! Lipsa de civilizație, analfabetismul, săracia, bolile, violența, folosirea copiilor și a celor neajutorați, înnegresc și mai mult situația. Pentru multi oameni a merge în Africa înseamnă aventură, pentru că lor, continentul negru le aduce în atenție pericolul animalelor sălbatice, exotismul unui ținut necunoscut și, prin urmare, o cultură milenară diferită și interesantă. Pentru africani, Africa înseamnă în primul rând sărăcie, foame, boală, nedreptate, exploatare. În fiecare an, 9 milioane de copii mor înainte să împlinească 5 ani, iar din 2004 la nivelul întregii lumi, 3 miliarde de oameni trăiesc cu mai puțin de 2 dolari/zi. În fiecare 3.6 secunde cineva moare din cauze legate de lipsa hranei.

Incredibil este că pentru a eradica foametea din Africa ar fi nevoie de doar 13 miliarde dolari anual, echivalentul a cât se cheltuie anual pentru parfumuri în Europa și America de Nord.

Suferința și disperarea e si mai mare, la cei din TRIBUL BATWA...Uganda. Nu este suficient să le ducem celor nevoiași ajutoare de hrană și îmbrăcăminte din când în când, ci este mai eficient sa îi învățăm să muncească și să aibă de mâncare permanent, să își câștige ei înșiși existența. Uganda e o țară care dincolo de problemele financiare sau sociale, are o acută nevoie de reclădire spirituală, o reclădire spirituală bazată nu numai pe sentimente de milă sau compasiune, ci pe o adevărată luptă în rugăciune și dedicare față de Cuvântul Lui Dumnezeu.

Misiunea HOPE FOR AFRICA și-a propus să dezvolte proiecte de într-ajutorare la nivel mondial, dar care să aibă un impact puternic în transformarea comunităților locale și în cele din urmă, atingerea sufletelor cu dragostea lui Hristos și puterea Împărăției Sale.

"Casele din Africa sunt cu mult sub ceea ce noi, europenii, putem numi locuință. Nici unul dintre noi nu am alege să trăim într-o casă de genul acesta. Din dorința de a împlini voia lui Dumnezeu, la care am fost chemați și din dragoste pentru ei, împreună cu frații ne-am unit să construim case mai solide și cu durată de viață mai ridicată. Nu e vina lor că trăiesc în felul acesta. Statul i-a gonit din habitatul lor. Oricare dintre noi ne puteam naște în acest context, de aceea orice mână întinsă și ajutor în favoarea lor e binevenit. Suntem responsabili înaintea lui Dumnezeu, în ceea ce ține de noi și putem face, să facem cu toată inima. Totul e din dragoste și pentru Gloria lui Dumnezeu.

În pozele alăturate, vedeți o parte din lucrarea noastră aici. Pe lângă proiectul de la Radio Hope, proiecte de ajutorare și proiectele medicale, am ridicat o biserică și 12 case în mijlocul Tribului Batwa Biraara. Pe langă această lucrare, se dezvoltă o altă biserică, în mijlocului unui alt trib.

Sunt unul dintre cele mai sărace triburi din lume și au descoperit pe Dumnezeul adevărat. Încep să-L laude, sa-l mulțumească Domnului și să trăiască cu credință, privind la Împărația ce va să vină." Florin Bucur – Misionar "Hope for Africa"

Cum putem să demonstrăm oamenilor că Dumnezeu îi iubește? Prin faptul că noi, ca și copii ai Lui, ne implicăm, iubind sincer cu fapta, nu fățarnic, de pe buze. De aceea vă încurajăm să ne fiți alături implicându-vă prin rugăciune, dar și financiar în contrucția unei case, pentru o familie din acest trib, Casa Suflet de Femeie. Ridicarea unei astfel de case costă 500 de euro, iar împreună putem ridica nu doar o casă, ci o speranță pentru cei în nevoi.

Fundația Mater susține această inițiativă, la care orice sumă contează.

Puteți face donații cu specificația "Casa Suflet de Femeie-Uganda", și sperăm ca următorul număr al revistei să fie martor al efoturilor noastre comune.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Aurica Laurențiu
Psiholog Clinician
E-mail: aurica.laurentiu@mater.ro

MATER
Alături de tine când ai nevoie
Cont bancar: Banca Românească
RO21BRMA0330033872400000
Tel.: 0265-250540
Email: office@mater.ro,
Web: www.mater.ro

MAI DEMULT

AM AVUT FAȚA SCHIMONOSITĂ

Moise. Mai întâi este fiu al unei evreice. Apoi, devine „fiul fiicei lui Faraon, după care își schimbă statutul și devine păstor. Dar înainte de asta ajunge și criminal. În Madian, în loc de palat, trăiește într-un cort, în loc de lespezi de marmură, calcă pe pământ pietros, în loc de a fi slujit, ajunge să slujească iar în loc de sceptru poartă un toiag. Toiagul îi reprezintă acum funcția și statutul. Toiagul îi este sprijin pentru oasele deja slăbănogite de vârstă și de asemenea instrument cu care conduce turmele. Fostul prinț devine păstor. Devine purtător de toiag.

Într-una din zile, picioarele cu pielea crăpată de vânt și de drum, ajung să calce pe pământ sfânt. Un rug arde fără să mistuie creanga, în jur aerul e încremenit, de undeva din apropiere, o voce neomenească îi cere să se descalțe. Ce a simțit Moise, păstorul din Madian, în acele momente e greu de imaginat, nu doar pentru că Scriptura nu zăbovește prea mult asupra acestui lucru lăsându-ne cu 39 de versete în care este redată conversația lui cu Creatorul, ci și pentru că nu avem cuvinte în nici o limbă a oamenilor cu care s-ar putea descrie o astfel de întâlnire. Cu riscul de a specula nepermis, încerc să îmi imaginez chipul lui Moise în timpul acestei conversații.

Orice întâlnire cu Dumnezeu, fie ea descrisă cu multă măiestrie sau nu, este un cadru din care omul, ființă creată, nu poate ieși decât schimbat, transformat, desfigurat (alegerea termenului este cât se poate de intenționată) și reconstruit.

Dacă în poezia lui Nichita Stănescu, Leoaică tânără, iubirea, individul e mușcat de față este pentru că în chipul omului este cel mai probabil că stă nucleul identității lui. Iubirea – leoaică atacă omul, îl desfigurează apoi îi imprimă noi coordonate după care omul, pătruns de iubire, va acționa din acel moment. În fața marilor transformări, în fața marilor suferințe și în fața marilor revelații, omul încetează să mai controleze mecanismele care îl țin în picioare și care îi asigură controlul mușchilor feței. Suntem cu adevărat reali atunci când nu mai mimăm nimic, când din ființa noastră, pe care nu noi am proiectat-o, ies fără cenzură cele mai adânci simțiri.

Am trăit un episod întunecat nu demult. O depresie urâtă m-a îngenunchiat și mi-a deviat direcția pentru mai mult de cinci ani. Am pierdut dorința de a trăi. Fără explicații. Fără preaviz. Noi, oamenii, avem puteri uimitoare de a trece prin încercări – atâta timp cât mai vrem să luptăm. Pentru mine, era frântă însăși dorința de a lupta. Cutremurător… Dumnezeu părea absent. Nu este durere mai mare pentru un creștin decât realizarea crudă că Dumnezeul în care se încredea până în secunda de dinainte… a dispărut. Nu numai fața îmi era schimonosită, ci întreaga ființă. În ră-

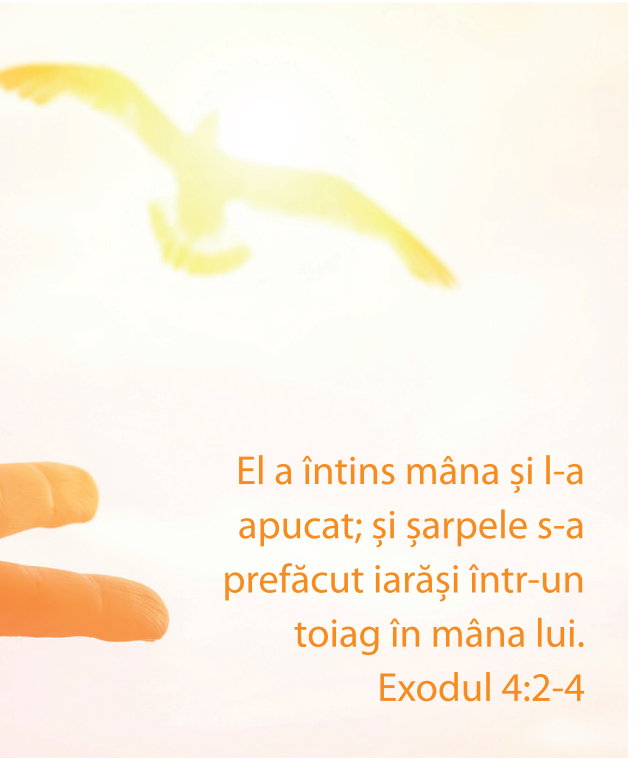

tăcirea mea însă, pașii mi-au fost îndreptați înspre pământ sfânt din nou. Și în conversații lungi și chinuitoare cu Dumnezeu, în scrâșnet de dinți și în lacrimi pe care nu le mai plânsesem niciodată până atunci, în negocieri absurde din partea mea, în acuzații ridicole… am strigat, am cerut, am pretins… și, în cele din urmă, mi-am golit mâinile de tot ceea ce credeam că strânsesem pentru mine. În fața Lui, mușchii inimii, ai minții mele obosite, la fel ca mușchii feței au căzut și am capitulat. Nu ca să mor, ci ca să dau înapoi Creatorului ființei mele instrumentele cu care să mă repare, acceptând că din durerea mea El să facă ceva frumos.

Și încet-încet, chipul meu a căpătat trăsături noi. Altele. Cele pe care le proiectase El din veșnicii. Și din urâțenia devenită fizică, fața mi-a fost reconstruită. Acum zâmbesc. Acum trăiesc din nou. Uneori îmi strălucește fața. Și îmi stă bine, îmi spun cei care m-au văzut și când eram sluțită de suferință. Citesc despre cum într-o zi, lui Moise i-a strălucit fața la coborârea de pe munte. A fost cu siguranță o strălucire pe care numai el avut-o. Dar parcă înțeleg.

Un alt lucru important se întâmplă în timpul conversației lui Moise cu Dumnezeu: Domnul i-a zis: ‚Ce ai în mână?' El a răspuns: ‚Un toiag.' Domnul a zis: ‚Aruncă-l la pământ.' El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: Întinde-ți mâna, și apucă-l de coadă.'

El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui. Exodul 4:2-4

Sunt multe teorii cu privire la toiagul lui Moise și la metamorfoza acestuia. Mie îmi place explicația care are de-a face cu identitatea lui Moise. Toiagul îl reprezintă ca păstor, dar și ca om. Om gol, vulnerabil și slab. Unul care chiar nu poate vorbi prea grozav. Unul care mai întâi vrea să fugă de responsabilitatea de a scoate pe copiii lui Israel din robie. Toiagul nu e pentru cei cu picioare puternice.

Dumnezeu îi cere toiagul. Iar Moise i-l dă. Moise dă drumul din mâini la bățul pe care se sprijină. Dumnezeu transformă toiagul schimbându-i păstorului fișa postului: Vei fi păstorul copiilor mei care gem în lanțurile egiptenilor. Vei fi păstorul copiilor mei pentru care simt durere și pentru care vin acum în ajutor.

Interesant mi se pare faptul că spectaculosul încetează când șarpele redevine toiag. Moise primește înapoi tot un toiag. Unul care arată la fel. Unul obișnuit la vedere. Ne-am fi așteptat poate ca Dumnezeu să îi dea înapoi un toiag măcar ascuțit dacă nu unul transformat în instrument de luptă. La fel, ne-am fi așteptat poate ca Dumnezeu să vindece defectul de vorbire al celui care avea să devină emisar. Și totuși, cu toiag și cu gura altuia, Moise pleacă la luptă. Vulnerabil, dar cu însăși ființa lui redefinită, reconstruită, reîntregită.

Fără vreun merit anume, am primit de la Cel care m-a creat multe daruri. Multe. Abilități de invidiat, ocazii și posibilități. Lucruri pe care mi s-a părut o vreme că le-am strâns singură și pe care mi s-a părut că le pot folosi pentru mine. Până când, zdrobită și apoi vindecată, redefinită, reconstruită și reîntregită, am dat toiagul meu înapoi lui Dumnezeu. Și după ce mi-a arătat câte minuni face toiagul meu, mi l-a dat înapoi. Și când l-am primit… mâinile mele erau golite. Și străluceau. Și mi-am văzut și fața în ochii Lui. Și nu mai era schimonosită. Era întreagă.

Una din minunile pe care le poate face toiagul meu este scrisul. Dar dacă nu folosesc darul acesta pentru a fi vocea celor care nu au voce, înseamnă că scriu cu pana înflăcărată și nu cu pana inspirată. Dacă păstrez pentru mine ceea ce pot face, înseamnă că mă afund singură în singurătate. Dacă nu mă așez în spărtură pentru cei care nu o pot face, ocup ilegal un loc prețios. Și dacă uit că viața asta nu este despre mine și nici pentru mine ci pentru alții, atunci nu îmi merit viața.

O vreme am slujit lui Dumnezeu cu tot ce eram. În colțuri uitate de pe planeta noastră am descoperit un Isus în palma căruia încă se văd urmele cuielor. Un Isus care arată spre inimi străpunse, spre vieți asuprite, spre fețe schimonosite. Un Isus care a căutat mai degrabă compania vameșilor, a prostituatelor și a leproșilor. Un Isus cu relații în locuri josnice. Un Isus care ne trimite către cei săraci și asupriți. Un Isus care ne va aminti că l-am vizitat în închisori, că l-am hrănit când i-a fost foame, că l-am acoperit când era gol, că l-am îmbrățișat când era singur…

Acum sunt trimisă pe banca de rezervă. Încă mă sprijinesc pe toiag. Dar și de aici, din fața unui computer, dintr-o clădire chiar de pe malul Dunării, vreau să las toiagul meu să facă minuni. Pierd opt ore într-o slujbă obișnuită, dar eu sunt tot eu. Și dacă mă uit atentă în fereastra de lângă birou, îmi văd chipul. Și nu mai e schimonosit. Și ziua are mai mult de opt ore…iar la sfârșitul programului apuc toiagul cu putere, îmi așez bucla de lumină mai bine pe frunte și alerg. Și alerg repede și mi se pare că prin vinele picioarelor mele curge sânge de bivol. Și mi se pare că nu voi mai obosi. Pentru că sunt un om nou. Și pentru că nimic nu e pentru mine. Totul este pentru El… și pentru ei.

Cristina Tudose Chelariu
Biserica Crestina "Emanuel", Galati

cristinatudosechelariu.wordpress.com

RUGĂCIUNE
PENTRU ROMÂNIA

Ne rugăm lui Dumnezeu ca:

- România să devina o țară creștină, nu doar să se declare.
- România să Îl recunoască pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal.
- Președintele țării – să fie un om al lui Dumnezeu. Guvernul – să fie o instituție care să se bazeze pe Biblie în luare deciziilor.
- În Parlament, Adevărul și Dreptatea, să se distingă zilnic. Prefecturile țării să orânduiască lucrurile conform Bibliei.
- Primăriile, să fie locuri în care Dumnzeu să nu fie făcut de rușine.
- Pastorii, preoții, prezbiterii și alți slujitori să fie oameni călăuziți de Dumnezeu.
- Bisericile, să trăiască în Adevărul Bibliei. Să ne mărturisim păcatele personale.
- Să mărturisim păcatele națiunii și să cerem Vindecare.
- România să aibă o presă curată.
- Învățământul să fie la înălțimea cuvenită.
- Economia țării să fie în creștere, bazată pe morala creștină.
- Ne rugăm și pentru toți românii care sunt peste hotare!

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și îi voi tămădui țara”.

(2 Cronici 7:14)

RUGĂCIUNE
PENTRU NEPAL

În noaptea de 25 spre 26 aprilie, un cutremur devastator a zguduit statul Nepal. Mii de oameni au fost îngropați de vii sub ruine. Familia de misionari Vlad și Veronica Chicuș, împreună cu fetița lor, au rămas fără casă. Aflați în Nepal pe termen lung în misiune, familia Chicuș au sarcina grea de a fi mângâiere pentru nepalezii afectați de această catastrofă naturală, care în fiecare zi înregistrează noi victime.

Familia Chicuș sunt membri ai Bisericii "Betania" din Chișinău. Dragostea pentru Nepal, este o pasiune sădită în inima lui Vlad încă din tinerețe. Veronica s-a alăturat acestei viziuni imediat după ce s-au căsătorit. Uniunea Bisericilor Creștine Evanghelice Baptiste din Republica Moldova, cheamă toți creștinii de pretutindeni să se unească în rugăciune pentru familia Chicuș și nepalezi:

- Rugați-vă pentru protecția fizică și spirituală a familiei Chicuș;
- Rugați-vă pentru sănătatea lor și a fetiței lor, care are vârsta sub doi anișori;
- Rugați-vă pentru ca Domnul să îi folosească ca balsam de mângâiere pentru oamenii care îi înconjoară;
- Rugați-vă pentru asigurarea lor cu toate cele necesare și reconstruirea rapidă a unui nou cămin.

Potrivit informațiilor oferite de Oficiul OM Moldova, membrii și voluntarii OM Nepal încearcă să răspundă la nevoile sinistraților afectați de cutremurul devastator. Echipa OM, solicită să menționați următoarele motive în rugăciunile dvs.

- Rugați-vă pentru conducere din Nepal ca aceasta să ia decizii cu privire la modul de utilizare a resurselor noastre și a forțelor de muncă ca să facem ceea ce Dumnezeu doreste să facem;
- Rugați-vă pentru protecția sănătății a membrilor OM Nepal; rugați-vă mai ales pentru odihnă bună pe timp de noapte și încetarea ploilor;
- Continuăm să ne rugăm pentru oamenii din Nepal, pe măsură ce încep să se gândească la reconstruirea case și de a face planuri de viitor;
- Rugați-vă ca acest dezastru să le dea o foame de-aL cunoaște pe Dumnezeu și ca interacțiunile cu membrii echipei OM Nepal să rodească mântuire în ei;
- Rugați-vă, de asemenea, pentru echipele OM Nepal pentru sensibilizare pentru a fi de ajutor în comunitățile în care sunt și pentru a profita de oportunitățile de a împărtăși despre speranța pe care o avem în Hristos.

Citește mai mult pe www.stiricrestine.ro

DOCUMENTAR DESPRE AVORT

“Ce nume i-ai da copilului tău nenascut ?”

Articol realizat pentru Radio Vocea Evangheliei

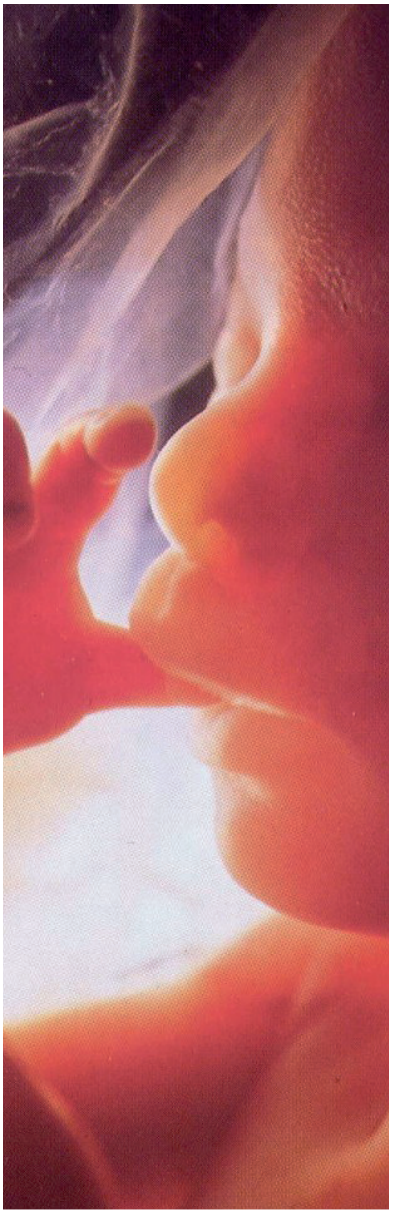

Reporter:
Ce nume i-ai da copilului tau, primului tau copil, pe care l-ai avortat?

- M-am gândit de nenumărate ori...aici, ai atins un domeniu în care nu sunt pe deplin vindecată… Mi-e dor de el, nu știu ce era, dacă era fetiță sau băieel…

Mă gândesc la copiii mei cu durere…și mă întreb...dacă ne-am întâlni acum, ce mi-ar spune? Oare ar putea să mă ierte pentru ceea ce am făcut - pentru faptul că pe unul l-am lăsat să cadă în scoica de la WC și sa meargă pe canalul ăla, în mizeria aia, nu știu... pe celălalt l-am lăsat să-l măcelărească doctorul, să-l taie în bucăți și să-l scoată afară, iar pe celălalt să-l aspire…

Cât de cumplit, cât de dureros a fost pentru ei lucrul acesta, sufletește faptul că au fost despărțiți de mama lor într-un mod atât de barbar, și durerea fizică pe care au simțit-o, deși m-am iertat pe mine și știu că Dumnezeu m-a iertat. Nu pot să uit ce dureri am pricinuit, iar de numele lor nu pot să vorbesc - mi-e greu.

Dacă aș putea măcar să le pun niște nume, să mă gândesc la ei ca la niște… ca la cineva…oricum mă gândesc la ei ca la niște ființe, dar așa cum spun acum T..., I..., M... și D..., aș vrea să le spun și lor cumva și să mă rog pentru ei, dar nu pot…

Prof. Dr. Ioan Munteanu:

Sunt mai multe procedee, însă avortul se realizează prin 2 metode în general:
1. prin aspirație - adică uterul este deschis printr-o tehnică mecanică, în interiorul uterului se introduce o tijă a unui aspirator de construcție specială pentru avort și se face aspirația embrionului, placentei, etc. Această tehnică este considerată cea mai puțin agresivă, adică lasă cele mai puține sechele.
2. cealaltă variantă - a chiuretajului, este o tehnică mult mai dură, abrazivă și care este cam abandonată acum. Dar, eu cred ca cel mai etic ar fi să nu se ajungă la această STRIVIRE A UNEI VIEȚI, LA AVORT.

Reporter:
În secolul XX, peste 273.000.000 de bebeluși au fost avortați. Numărul acestor copii avortați depășește de câteva ori numărul persoanelor ucise în cele două războaie mondiale.
Am stat de vorbă cu dl Prof. Dr. Ioan Munteanu, membru al Academiei de științe Medicale din Romania, directorul Spitalului de Obstetrică-Ginecologie "Bega", despre tehnica și procedeele de realizare a avortului

Drd. Beniamin Faragau:

Sunt indiscutabil mai puține femei, mult mai puține mame care ar înfige cu propria lor mână pumnalul în inima copiilor lor, sau care ar privi cu nepăsare pe alții făcând lucrul acesta, indiferent cât timp ar avea sau ce vârstă ar avea copilul respectiv, decât cele care acceptă sau cer ca medicul să înfigă tubul unui aspirator în craniul copilului din pântecele lor, pentru a-i absorbi creierul și pentru a-i imploda astfel cutia craniană, făcând avortul mai puțin dureros.

Dr. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului:

Avortul în sine e întreruperea vieții unei ființe omenești. Chiar dacă nu a ajuns să vadă lumina zilei, e o ființă umană, care se dezvoltă în pântecele mamei. Ori întreruperea sarcinii, întreruperea vieții unui viitor prunc, e în fond o CRIMĂ. Crima nu poate fi acceptată din punct de vedere religios prin nici un fel de argument.

Dumnezeu e Cel care dă viața, și nu putem noi oamenii să luăm viața. Biserica Ortodoxă, ca și toate confesiunile, toate grupările religioase, nu acceptă avortul și în măsura în care este posibil, se străduie să își îndrume credincioșii în așa fel, încât să nu se producă aceste CRIME.

Prof. Dr. Iosif Țon, pastor baptist, doctor în teologie al Universitatii Oxford din Anglia:

Ceea ce este distinctiv la credincioșii baptiști și în general la credincioșii evanghelici, este că noi ne scoatem crezul nostru în intregime din Sfânta Scriptură și în problema avortului, noi punem intrebarea: "Ce zice Dumnezeu în Sfânta Scriptură?". Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l înțelegem, este că atunci când este conceput un om nou, în pântecele mamei lui, Dumnezeu îl consideră om, din momentul acela al concepției.

Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Dumnezeu participă direct la crearea fiecărei noi ființe umane, și asta o face din momentul concepției, de atunci omul acela este făcut de Dumnezeu și destinat de Dumnezeu. Este absolut clar din

Sfânta Scriptură, că AVORTUL ESTE O OMUCIDERE, pentru că este un om în pântecele mamei lui, pe care deja l-a creat Dumnezeu dupa chipul Său, și Dumnezeu ne interzice să ucidem, să luăm o viață umană.

Mă îndrept însă acum, cu toată dragostea din partea lui Dumnezeu, către femeile care au avut nefericitul gând și au făcut un avort. Nu vreau să rămână condamnate, nu vreau să rămână urmărite de cuvintele pe care le-am spus, ci dimpotrivă. Vreau să vă aduc un cuvânt de mântuire, un cuvânt de anunț al veștii bune - că mai este salvare, mai este redresare, mai este speranță, mai este viață și după avort.

Vreau să vă spun că Domnul Isus Cristos a murit și pentru păcatul acesta, pentru că El a murit pentru toate păcatele și ni se garantează în Noul Testament, că sângele Domnului Isus ne curăță de orice păcat, sângele Domnului Isus spală și păcatul avortului. Pentru că ești încărcată de vină, pentru că ești tulburată de ceea ce ai făcut, ascultă acum vocea lui Dumnezeu care-ți spune:

"Atât de mult te iubesc, încât pentru păcatul tău l-am dat să moară pe Fiul Meu.

Pe crucea aceea Fiul Meu a purtat și păcatul avortului tău.

Acum, Eu te chem să vii înapoi la Mine.
Poți să vii la Mine dacă tu te uiți la Domnul Isus, la Fiul Meu, și spui:

"Doamne Isuse Cristoase, eu am păcătuit, eu am ucis, eu am făcut un avort, dar Doamne Isuse Tu ai murit cu păcatul meu pe cruce. Cred, cred că ești Fiul lui Dumnezeu, cred că ai murit pe crucea aceea încărcat cu toate păcatele mele. Cred că ai înviat și cred că acum Tu ești la inima mea
și Tu acum bați la inima mea. Doamne Isuse, vreau să vii în inima mea, spală-mă de păcatul meu, aplică sângele Tău peste toată viața mea
și te rog să vii Tu în ființa mea și acum să trăiești Tu în ființa mea, ca să fii Domnul meu și Mântuitorul meu. Doamne Isuse, vreau să trăiesc cu Tine și să trăiesc pentru Dumnezeu. Îți mulțumesc că Tu nu mă respingi. Îți mulțumesc că-n Tine am iertare, pentru că Tu ai murit pentru păcatele mele."

Ascultă femeie!

Dacă te-ai rugat rugăciunea aceasta, dacă ți-ai deschis inima pentru Domnul Isus Cristos, El zice:
"Dacă mi-aude cineva glasul și deschide, voi intra la el". Domnul Isus a intrat în inima ta. Acum ține-te de Domnul Isus, crede-L pe Domnul Isus, ia Biblia și citește din Evanghelii, ca să vezi mai pe larg ce a făcut Domnul Isus pentru tine. Du-te la o biserică unde se predică Evanghelia și caută să înțelegi mai de aproape lucrul acesta minunat: că fiecare dintre noi putem să-L primim pe Domnul Isus în viața noastră, ca Mântuitor al nostru.

Tot trecutul tău este spălat, nu mai este amintit, este șters, tu ai devenit o ființă nouă, începi o viață nouă cu Dumnezeu, vina ta este absolvită, vina ta este ștearsă, este ispășită. Păcatul tău s-a dus și tu ești ca un copil nou-născut, tu de acum începi să trăiești cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Povestea puterii femeilor

Femeile zâmbesc când ar vrea să urle și cântă când ar vrea să plângă.

Femeile îndură necazuri și cară greutăți, întreţin fericirea, iubirea și bucuria.

Femeile plâng când sunt fericite și râd când sunt nervoase.

Femeile se opun nedreptății și luptă din răsputeri pentru ceea ce cred.

Femeile nu acceptă să li se spună "NU", când au convingerea că există o soluție mai bună.

Femeile se încalță cu pantofi vechi, astfel încât copiii lor să poată avea încălțări noi.

Femeile iubesc necondiționat și își însoțesc la doctor un prieten înfricoșat.

Femeile plâng de fericire când copiii lor excelează și se bucură când prietenii lor obțin premii.

Femeile sunt fericite când află despre o naștere, ori despre o căsătortie nouă, dar inimile lor se frâng când le moare un prieten.

Femeile au regrete la pierderea unui om drag, dar sunt puternice atunci când crezi că nu mai au nici o putere.

Femeile știu că o îmbrățișare și un sărut pot vindeca o inimă frântă.

Femeile există în toate formele, dimensiunile și culorile.

Ele conduc, zboară cu avionul, merg pe jos sau îți trimit o scrisoare ca să știi cât de mult le pasă de tine.

Inima unei femei este cea care face lumea să se învârtă. Aduc bucurie, speranță și iubire. Sunt pline de compasiune, au idealuri și își susțin moral prietenii și familia. Femeile au lucruri esențiale de spus și multe de dat.

Și totuși, dacă au vreun defect, acesta este că uită cât de mult valorează.

DEPRESIA,
DUREREA SUFLETULUI

Unde se poate găsi eliberare și pace?

Mărturii:

M.O.

Eram, în perioada aceea, un om foarte trist. Nu puteam nici să zâmbesc, nici să râd…Eram un om închis…

S.M.

Simți, efectiv, că n-ai nici un rost! Îți pui întrebarea: pentru ce mai trăiești, de fapt și la urma urmei? Nu mai găsești nici un rost pentru viața ta și atunci îți spui: „cel mai bine ar fi să mă sinucid". Mi-au trecut prin minte gândurile acestea… Era, într-adevăr, întuneric în jurul meu atunci, întuneric spiritual. Deși era ziuă, prin minte îmi treceau numai gânduri negre.

Nadia Neagoe

Atunci, m-am închis total în mine. N-am mai vorbit cu nimeni, îi uram pe toți din jurul meu… nu mă mai interesa de nimeni. Nici la școală nu mai vorbeam cu nimeni. Eram desprinsă de orice și de oricine.

Ovidiu Bulzan, Pastor

Ieșirea din depresie se face pe verticală.

Reporter - Ioan Ciobotă

Depresia este cea mai răspândită boală din România. Cele mai afectate categorii de persoane sunt cele cu vârstele de la 20 la 30 de ani și de la 45 la 55 de ani. Cu siguranță că nu putem atinge toate punctele de vedere legate de subiectul depresie. Dar, sperăm ca o bună parte dintre frământările legate de acest subiect să-și găsească răspuns.

Ce se întâmplă în generația noastră? Care sunt câteva dintre cauzele depresiei? Care sunt efectele și care ar putea fi posibilele soluții pentru depresie?

Dr. Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

Lumea noastră aleargă, căutând să se împlinească, să fie fericită, încercând să iasă dintr-o anume depresie, pe care foarte mulți o conștientizează; acesta este un mare adevăr. Trăim într-o lume mult mai informată decât în secolele trecute, dar această situație aduce cu sine durerea de a conștientiza: „nu mă împlinesc. Mă duc în seara aceasta la nu știu ce reuniune, mă duc la discotecă, la o bere, la un joc de cărți, la amicii mei…" și omul vede că mersul acolo l-a lăsat tot gol. Dar el tot speră. Poate mâine. Dar astăzi este neîmplinit și nu se va împlini niciodată. Acest „mâine" este folosit în mod fraudulos de diavol, pentru a-l împinge pe om, făcându-l să creadă că fericirea este doar amânată, că va fi „mâine". Până când îl face pe om să închidă ochii, să fie găsit mort. De ce? Răspunsul este unul: omul singur, neunit cu Dumnezeu, neîmplinit, frustrat în această viață, a trăit o puternică stare de depresie.

Pe de altă parte, diavolul vrea să ne țină în această stare de permanentă depresie, să ne convingă de faptul că pentru noi nu există iertare. Poate merge până acolo, încât o idee depresivă să o facă de o intensitate delirantă, încât bolnavul să comită suicid. Aceasta este una dintre complicațiile majore - suicidul. Se întâlnește destul de frecvent la bolnavii depresivi și este de temut, pentru că, de îndată ce un om a intrat pe această pârtie, aproape că nu mai are cale de ieșire.

Reporter - Ioan Ciobotă

În lumea secolului XXI, în care televizorul, internetul, radioul, presa, relațiile, cluburile, întâlnirile, conferințele de tot felul sunt la dispoziția tuturor oamenilor, depresia devine problema numărul unu din punct de vedere a suferințelor umane. De ce credeți că s-a ajuns la această situație contradictorie?

Prof.Dr.Iosif Țon, teolog, absolvent al Unversității Oxford din Anglia:

Trebuie să ne uităm la modul în care ne-a format Dumnezeu. El ne-a conceput pentru părtășia cu Sfânta Treime. Domnul Isus ne spune în Ioan 14: Dacă mă iubiți și trăiți după poruncile Mele, voi pune în voi pe Duhul Sfânt, care va rămâne în voi, Eu voi veni și voi locui în voi și Eu Îl voi lua pe Tata și vom veni și vom locui în voi.

Prin această afirmație, Domnul

Isus ne asigură că omul are formidabila capacitate de a primi în sine întreaga Sfântă Treime. Este un loc undeva, în om, care-i făcut numai pentru Dumnezeu. Este un gol pe care-l poate umple doar Dumnezeu.

Acum, pentru că omul s-a despărțit de Dumnezeu, pentru că omul nu vrea să mai trăiască în această comuniune cu Dumnezeu, golul acela îl deranjează, îl face nefericit, se simte groaznic. Și atunci, omul încearcă să-și umple golul acela cu altceva - cu plăceri fizice, cu distracții, cu absolut orice.

Astăzi, înainte de toate, oamenii încearcă cu televizorul, și unii toată ziua și toată noaptea stau și se uită la televizor sau la Internet, la toate prostiile, la toate pornografiile, prin care omul vrea să-și umple golul. Necazul este că golul acela nu se umple cu astea. Alea intră în alte părți din om. Și golul rămâne GOL!

Dr.Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

Am fost făcuți astfel,încât există în structura noastră genetică loc pentru dumnezeire. Atâta vreme cât locul pentru dumnezeire nu este umplut de Dumnezeu, suferim ca atunci când, deși există instinctul foamei, pe care-l avem în noi, nu am i-am da corpului mâncare și asta ne-ar chinui cumplit, am muri chiar de foame.

Atâta vreme cât Dumnezeu nu este în noi, suferim. Degeaba încearcă omul fără Dumnezeu să disimuleze, degeaba încearcă să afișeze un zâmbet în colțul gurii, e în zadar. El este un depresiv. Am putea spune că lumea noastră , în mare parte, este o lume bolnavă. Un om fără Dumnezeu este un om bolnav.

Reporter - Ioan Ciobotă

Care ar fi câteva căi false de ieșire din depresie și câteva căi viabile de ieșire din depresie?

Pastor Ovidiu Bulzan:

Este extrem de neplăcut să spui cuiva că singura lui șansă de a ieși din depresie este să nu se bazeze pe el însuși.

Toate tehnicile, care astăzi ne stau la dispoziție, privesc realmente cu ochi orbi la rădăcina răului, și ar vrea să dea pentru ieșirea din depresie pilule, terapie de grup și vechile sloganuri: „În tine este răspunsul, în tine este resursa, tu trebuie să hotărăști."

Problema, în ceea ce privește viața, este că ea este astăzi mai mult ca oricând făcută obscură în rădăcinile ei, în felul în care ne imaginăm viața, în privirea de ansamblu pe care o avem fiecare.

În lumea modernă și postmodernă, omul este lăsat în stihinica ciocnire a unor forțe oarbe, care dau naștere la niște conflicte interioare, la tensiuni, la anxietate, la depresie, din care omul nu știe cum să iasă.

Și atunci, să-i spui omului că, dacă se trage singur de șireturi, poate să iasă din situația aceasta, mi se pare cinism peste depresie. Ca să ieși din depresie, trebuie să te întorci înapoi, nu să mergi înainte. Să mergi înapoi, la locul în care ai rătăcit drumul care te ținea aproape de Dumnezeu și să te realipești de Dumnezeu.

Reporter - Ioan Ciobotă

Cele mai multe curente de gândire ale lumii moderne oferă ca soluție, în cazul depresiei, îndemnul: „Caută în tine însuți". Dar, de obicei, omul când caută acolo se prăbușește în sine însuși, pentru că nu găsește nimic. Care poate fi soluția pentru depresie?

Prof.Dr.Iosif Țon, teolog:

Ideea aceasta - cunoaște-te pe tine însuți, pornirea de a face tot timpul introspecție și de a coborî în tine ca să găsești acolo resurse, este o idee total înșelătoare, pentru că în tine însuți nu poți găsi nimic. Tu ești un gol. Tu ai fost făcut să te umple Dumnezeu. Tu ai fost făcut pentru trăirea aceasta în comuniune cu Sfânta Treime. Și degeaba cauți în tine ceva, când în tine nu este decât acest potențial de trăire cu Dumnezeu și împlinirea vine numai din această trăire cu Dumnezeu.

Reporter - Ioan Ciobotă

Ceea ce spuneați mă duce cu gândul la cuvintele Domnului Isus: Dacă ochiul tău este rău, atunci tot trupul tău este plin de întuneric.

Dr.Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

Dacă trupul este plin de întuneric la un om care nu are ochi pentru

Dumnezeu, ce șansă are el de a se reface?
Cât de mică este șansa acestuia față de un credincios, un credincios autentic, indiferent de cultul din care face parte. Sunt credincioși autentici în toate cultele creștine religioase. Credincioși reali. Și când spun „credincioși reali" mă gândesc la oameni care au o relație cu Dumnezeu, pentru că nu poți să spui că ai o credință puternică în Dumnezeu, dacă nu ai o cunoaștere a Lui.
Dacă ai o cunoaștere a Lui, deși depresia apare la un moment dat în viața ta trebuie să o accepți aprioric: „Depresia trebuie să apară și în viața mea sau va apărea în viața mea. Dar ce fac? Mă las în mâna diavolului care mă va învinui în permanență și mă va face să ațintesc privirea doar la păcatul pe care l-am făcut cândva, sau mi-ațintesc privirile la Dumnezeu care îmi iartă păcatul și este gata să-mi dea iarăși bucuria mântuirii, este gata să-mi dea iarăși puterea de a trăi?"
Trebuie să fim foarte atenți unde alergăm când suntem depresivi.

Reporter - Ioan Ciobotă
Care ar fi câteva cauze ale depresiei?

Pastor Ovidiu Bulzan:

Într-unul dintre articolele pe care le am în fața mea, în ziarul Adevărul, doctorul Dumitru Gheorghe, șeful clinicii de Psihiatrie de la Spitalul Militar Central din București spunea că, până în 2010, depresia va trece pe locul întâi pe plan mondial, înaintea cancerului și a bolilor cardio-vasculare. Depresia a apărut în vremea modernă, acum vreo două secole, atunci când pierderea nădejdii că există o unitate a cunoașterii și a vieții a dus la o înțelegere fragmentară și fragmentată a realității. În următoarele două secole, XIX și XX, în mod limpede, filosofii mai întâi, artiștii mai apoi și, în final, chiar și teologii, au văzut că această fragmentare a realității conduce la absurditatea desăvârșită a vieții și la o ambiguitate axiologică absolută.

Cum de-am ajuns la depresie?
Am ajuns din pricina fragmentării, care conduce omul modern la a nu-și mai găsi o bază axiologică dincolo de el, care să dea sens și valoare particularului.

Radiana Cordoș, psiholog:

Un alt gen de cauze sunt cauzele psihologico-cognitive. O altă cauză ar fi mediul din care provine persoana cu depresie - familia, experiențele din copilărie și aș zice, în mod special, privarea de dragoste.

Reporter - Ioan Ciobotă

Dragul nostru prieten, poate treci printr-o perioadă nefastă, poate ai ajuns la limita biologică a rezistenței și simți că nu mai ai resurse. Poate ești trist, aproape toată ziua. Poate ți-a scăzut interesul față de tine însuți, poate ți-a dispărut dorința de a fi împreună cu prietenii, poate simți tendința să te izolezi, să trăiești singur, să fii cât mai mult timp singur, departe de alți oameni, pentru că vrei să poți să plângi în voie. Poate pentru tine, trecutul este anulat, s-a așternut un praf gros peste tot ce înseamnă trecut, poate prezentul este cumplit de dureros, iar viitorul este cenușiu, întunecat, sumbru.
Poate te afli printre acei copii sau tineri care au de luptat împotriva problemelor psihice, cauzate de stres sau de tensiunile din familie ori din școală. Sau poate ești o persoană în vârstă, o mamă sau un tată ai căror copii au plecat de mult și nu te-au mai sunat de săptămâni întregi, sau poate ai fost singur toată viața și ești singur și acum, la bătrânețe.
Atunci când copiii sau tinerii trec prin probleme psihice, părinții sunt de cele mai multe ori pur și simplu depășiți și nu mai știu ce să facă, iar pentru cel aflat în depresie, viața devine o povară.
Dragul nostru prieten, nu aștepta ca această stare a ta să se îmbunătățească în urma intervențiilor omenești.
Caută scăpare la Dumnezeu, caută alinare la Dumnezeu, în Domnul Isus Cristos, prin puterea Duhului Sfânt. Cere-I lui Dumnezeu să te inunde cu Duhul Său cel Sfânt. Atunci, noaptea neagră se va transforma în lumină strălucitoare, în zorii dimineții. Atunci Cristos va fi Domnul tău, va fi prietenul tău. Nu vei mai fi singur, nu vei mai fi trist.

FUNDAȚIA MATER

Alături de tine când ai nevoie

Servicii:

Consiliere psihologica

Proiecte educative

Dacă doriți să sprijiniți lucrarea noastră și să contribuiți la costurile de tipărire și editare ale revistei „Suflet de femeie", vă rugăm să găsiți mai jos, contul în lei deschis la Banca Românească.

RO21BRMA0330033872400000

Vă mulțumim

Contact MATER: Str. 22 Decembrie 1989, nr 12/2, Tg-Mures, Tel: 0265-250.540, www.mater.ro

În bucătărie

Felii cu brânză și Prosciutto

Pentru a obține 10 felii de aperitive avem nevoie de:

- 1/2 baghetă franțuzească (să fie îndeajuns pentru 10 felii)
- 150 g brânză Philadelphia (cremă de brânză)
- 5 felii de Prosciutto
- 2 linguri de amestec de ardei iute (după gust) marinat
- 2 linguri de ulei de măsline

Se taie bagheta franțuzească felii, acestea se ung cu branză Philadelphia peste care se așează o jumatate felie de Prosciutto. La final se ornează cu ardeiul iute tăiat în bucăți mici. Se stropesc cu puțin ulei de măsline pentru aspect.

Bruschetă

Pentru a obține 10 bucăți avem nevoie de:

pâine uscată din comerț (de întrebat)
2 roșii mărime mijlocie
1 cățel de usturoi
1/3 de ceapă sau o ceapă foarte mică
2 linguri de ulei de măsline
3-4 frunze de busuioc

Frigărui de pui (mediteranean)

Pentru această rețetă avem nevoie de:

piept de pui
dovlecel
ceapă roșie
roșii
2-3 linguri de ulei
1 linguriță de oregano uscat
1 linguriță de suc de lămâie
sare și piper după gust

Pepene cu Prosciutto

Pentru această rețetă avem nevoie de:

pepene verde
brânză telemea
Prosciutto
scobitori

Ouă umplute cu ton

Pentru această rețetă avem nevoie de:

ouă
ton din conservă
maioneză din comerț
sare și piper după gust

Delia Blidar
Chicago USA

DE CITIT

Cartea, Omul și lumea lui

Paraschiva Pop , Cluj Napoca, 2014

Această carte se dorește a fi o frapantă antiteză între măreția lucrărilor lui Dumnezeu și "mersul lumii acesteia după domnul puterii văzduhului." Este copleșitor contrastul dintre frumusețea, desăvârșirea și înțelepciunea lui Dumnezeu, vizibile în toate lucrurile create, inclusiv în trupul uman, și îndepărtarea voită a omului de ordinea creațională și rânduielile divine prestabilite de veacuri, pentru bunul mers al lumii și a vieții umane însăși. Din tot ce ne înconjoară, răzbate încă o tainică chemare la o relație dialogală cu Mărețul Ziditor al tuturor lucrurilor – Izvorul înțelepciunii, al vieții plenare și al tuturor valorilor din ordinea Binelui. Cei care au „urechi de auzit" se vor deschide spre Marea Întâlnire de viață dătătoare cu Hristos Însuși, devenind lumină din Lumină și "cale" pentru tânăra generație, către Calea, Adevărul și Viața, care este și rămâne HRISTOS.

Limite

Dr. Henry Cloud și Dr. John Townsend

Când să spui DA și cum să spui NU, pentru a prelua controlul asupra vieții tale.

Deții controlul asupra vieții tale?
Profită oamenii de tine?
Îți este greu să spui nu?

Creștinii se focalizează adesea, atât de mult pe iubire și dăruire, încât uită de propriile lor limite și limitări. Te-ai trezit vreodată întrebându-te:

Pot stabili limite și să mai fiu o persoană iubitoare?
Cum îi răspund cuiva care vrea timpul, dragostea, energia sau banii mei?
De ce mă simt vinovat când mă gândesc să impun limite?

În cartea de față câștigătoare a premiului Gold Medallion, dr. Henry Cloud și dr. John Townsend îți oferă răspunsuri biblice la întrebările de mai sus, precum și la multe alte întrebări dificile, arătându-ți cum să stabilești limite sănătoase în relațiile cu părinții, partenerul de viață, copiii, prietenii, colegii de muncă și chiar cu tine însuți.

Dezvoltând cele 10 legi ale limitelor, autorii Cloud și Townsend îți arată cum să-ți însănătoșești relațiile. Vei descoperi direct de la sursă că, limitele sănătoase îți dau libertatea de a fi un om plin de iubire, altruist și împlinit, după cum te-a creat Dumnezeu să fii.

Radio Vocea Evangheliei

Timișoara 92,2 FM,
rve-timisoara.ro
Bucuresti 94.2 FM
Brasov 94.6 FM
Cluj-Napoca 88.3 FM
Constanta 104.4 FM
Hunedoara 98.00 FM
Oradea 92.1 FM
Sibiu 89.4 FM
Suceava 102.7 FM
Moldova Nouă 106.6 FM

Va multumim din suflet.
Domnul sa va binecuvanteze.

Cu drag,
Nelu Ciobota
Radio Vocea Evangheliei
Timisoara
0728276516

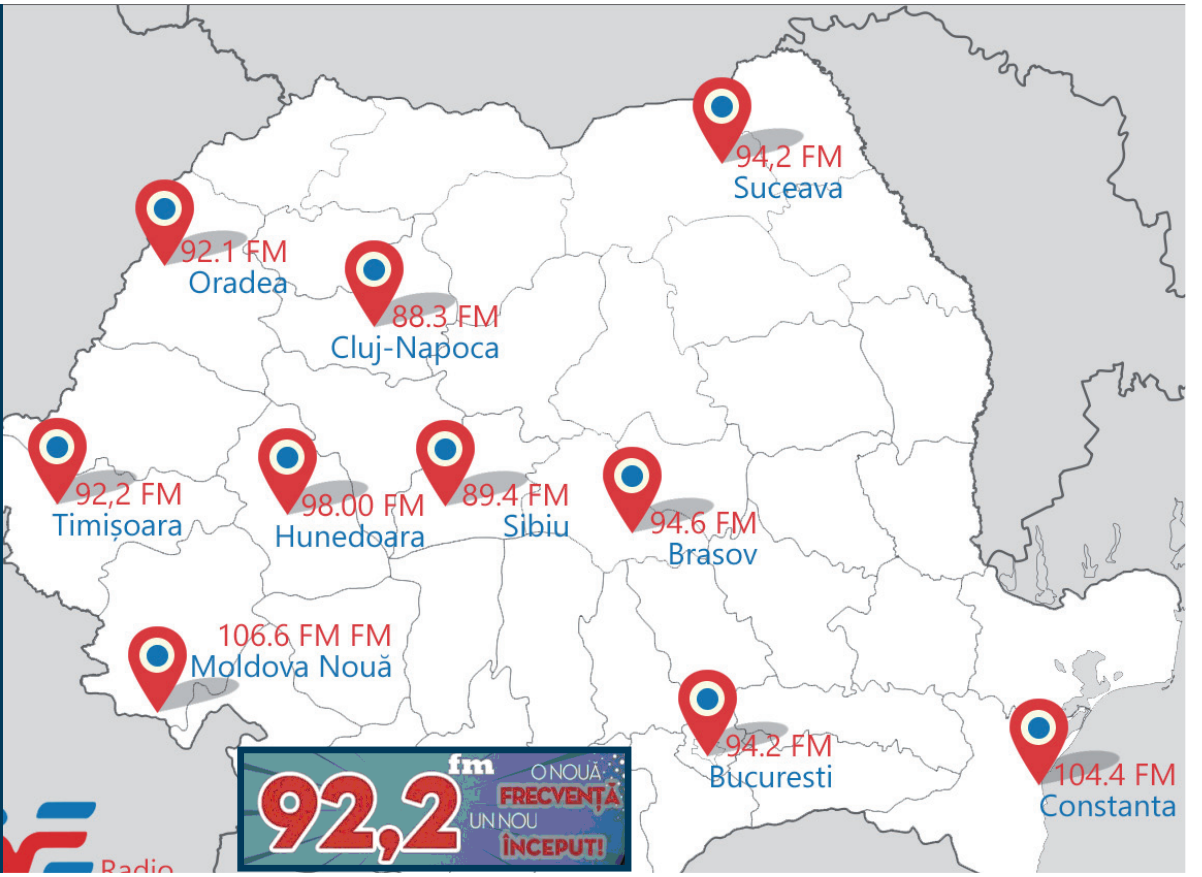

credo tv

O televiziune din suflet, pentru suflet!

ctv credo.tv

În urma măsurătorilor de audiență realizate pe parcursul anului 2014, Credo TV a fost inclus din nou pe lista Must Carry.
Mulțumim lui Dumnezeu pentru această izbândă.
Credo TV este retransmis de peste 200 de rețele de distribuție mici și mijlocii, în sistem analogic și digital.
La acestea se mai adaugă:

- **Telekom TV** - pachetele digitale Televiziune S, M și L (IPTV)
  - pentru abonamente, tel: 021.430.06.61
- **UPC** - pachetele Familia HD și Maxim HD
  - pentru abonamente, tel: 031.100.08.72
- **Focus Sat**
  - pentru abonamente, tel: 021.406.72.20
- **Antenă parabolică individuală**
  - informații pentru instalare, tel: 0744.766.490

Mulțumim tuturor celor care ne susțin în rugăciune și financiar la răspândirea Evangheliei prin Credo TV.

Asociația Credo Television Network - CIF 170 937 21
Cont donații: **RO 28RNCB 007 402 922 406 00 01 BCR**

Ne puteți urmări și pe internet la adresa www.credo.tv
24 din 24 ore pe zi

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealalta.
Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro

Biserica Penticostală BETANIA:
str. Pavel Chinezu nr. 5, Târgu Mureş
Biserica Creştină NOUL LEGĂMÂNT:
str. Cuza Vodă nr. 22, Casa Sindicatelor, et.3, sala 53, Târgu Mureş
Biserica Penticostală FILADELFIA:
str. Substejăriş nr. 17, Târgu Mureş
Biserica Penticostală BETHEL:
str. Arany Janos nr. 24-26, Târgu Mureş
www.sufletdefemeie.ro